

**Для малюків, які не
можуть заснути.
Казка**

Подорож під землею. Нижній рівень

**Анжеліка
Казка**

Авторське право © 2026 Анжеліка Казка. Усі права захищені.

Ця книга або будь-яка її частина не може бути відтворена чи використана в будь-якій формі без письмового дозволу видавця, за винятком використання коротких цитат у рецензії на книгу.

Видавець Анжеліка Казка

info@angelikakazka.com

www.angelikakazka.com

A. Kasua

"Ти для мене завжди будеш маленькою". Мати

Привіт! Не спиш? І мені щось спати не хочеться. А знаєш, що легко можна заснути, якщо слухати цікаву історію. Мені здається, що я знаю таку. Вона схожа на казку, але думаю, що її можна назвати й історією, бо ніхто не знає - було це насправді чи ні.

Лягай зручніше, заплющуй очі. Я починаю.

Ця історія трапилася з однією молодою дівчиною та її великим другом - собакою. Дівчина вважала себе дорослою і вже в казки не вірила.

Зазвичай дорослі думають, що така незвичайна історія, яка сталася з ними, тільки для маленьких, але я тобі скажу чесно, що зовні можна виглядати дорослим, а в душі залишатися по-дитячому простою, довірливою і, можливо, трохи наївною людиною.

Так от, головну героїню звали Діана. Вона була дуже вродлива: висока, шикарне темне довге волосся, білосніжна шкіра і мигдалеподібні з чорними пухнастими віями очі. Незважаючи на свій юний вік, вона була мудрою і розумною. Бувало навіть, що її мама радилася з нею щодо своїх життєвих питань.

Діану любили всі, хто її знав: і родичі, і друзі. Собака ж був розкішним лабрадором або лабрадоршею, бо це була дівчинка і звали її Берта.

Ти любиш собак? Я дуже! Зараз розповім, яка Берта. Вона наче хмаринка, бо біла й велика, має вушка, смугу по спині й кінчик хвостика карамельного кольору. Справжня красуня! І центральне місце на мордочці займав рожево-білий мокрий ніс. Обожаю лабрадорів! Скажи вони класні! Діана любила БERTу і дбала про неї, а БERTа любила Діану, як люблять найближчу і найріднішу людину.

Жили вони у великому місті, але на вихідні виїжджали на природу. У них був невеликий, але дуже гарний будинок на березі моря з басейном і красивою терасою, на якій росло багато квітів. Там були яскраво-рожеві східні Лілії, схожі на птахів, і блакитно-фіолетові анемони, троянди червоні, помаранчеві, білі абсолютно дивовижних відтінків і лавандового кольору невідомі маленькі квіточки, а ще блакитні маки, хризантеми королівсько-синього

кольору і вражаючих видів пухнасті чагарники з
листям кольору чайного дерева. Вони були скрізь: на
вікнах, поручнях, сходах, у вазах і вазонах, у будинку
і у дворі. Дуже красиво! Тобі б сподобалось.

Був сонячний літній день і Діана вирішила
сходити зі своїм лабрадором до моря. Їм там дуже
подобалося. Вони бігали, грали з м'ячем та іншими
іграшками Берти, а коли вода була не дуже холодна,
то купалися в морі. Діана навчила її багатьох команд,
тому що Берта була розумничка і все відразу
запам'ятовувала.

На березі було багато зелених насаджень. І ось
одного разу, коли Діана кинула м'яч, він закотився під
корінь старого дерева і зник. Берта стрибнула за ним і
провалилася вниз. Діана підбігла до дерева, але нічого,
крім невеликого тунелю, що йде далеко під коріння
дерева, не побачила.

Тоді вона заглянула в темряву і крикнула:
"Берта! Берта, до мене!"

Прислухалася, але було тихо.

Спочатку дівчина хотіла покликати когось із
тих, хто гуляє на березі моря, на допомогу, але
подумала, що, можливо, Берті потрібно допомогти
терміново і вона не може чекати.

Тунель був не великий, але досить широкий,
щоб лягти на живіт і проповзти.

"Я не кину Берту. Може, вона просто застрягла

і їй треба злегка підтягнути? Треба спробувати..." - подумала Діана.

Вона лягла і почала повільно просуватися вперед.

"Добре, що є ліхтарик на мобільному телефоні. Досить світло", - думаючи так вона повзла все далі й далі вглиб.

Коріння дерев звисало з усіх боків і заважало їй. Було душно і волого. Коли вона вже трохи проповзла, маленький коридор, раптом, почав звужуватися і ставати меншим і тіснішим.

Діана почала сумніватися в правильності того, що не покликала на допомогу: "А якщо я сама застрягну?" - промайнуло в голові.

Але думки про те, що треба якнайшвидше знайти БERTY, додали їй сил, і вона, доклавши ще зусиль, протиснулася вузьким коридором далі. Дівчина з побоюванням очікувала, що може, це глухий кут? Але несподівано вона відчула ледь помітний подих вітерця, який, як їй здалося, йшов із глибини, а лаз почав розширюватися до таких розмірів, що в Діани вийшло спочатку піднятися на коліна, а потім і зовсім випростатися на весь зріст. Вона вимкнула ліхтарик на мобільному телефоні і побачила, що стоїть у невеликій печері, а в ній ледь помітне слабке, але цілком помітне світло. Звідки воно йшло вона не могла зрозуміти, просто навколо було світло.

Десь дуже далеко вона почула шум, схожий на гавкіт собаки.

Діана йшла на звук, а сама думала: "Хоч би це була Берта. Куди вона так далеко забігла? І, взагалі, на кого вона там гавкає?".

Вона йшла все далі й далі, а печера змінювалася: ставала ширшою й більшою. Під ногами з'явилося чи то

покриття, чи то незрозуміла трава, яка злегка переливаючись ставала то яскравішою, то темнішою. Діана придивилася - трава була рожева! Коли на неї наступиш, по ній як на морі, вода розходитьсь в різні боки рожево-сріблястими хвилями. По стінах стікали рівні потоки води, а по них вгору за течією, ніби на них не діяла сила тяжіння, піднімалися маленькі рибки. Їхні блакитно-зелені лусочки були ніби оточені світловим ореолом, а по тілу йшли бірюзові смужки та плями. Ще були рибки, у яких усі лусочки різного кольору: жовті, фіолетові, білі, блакитно-помаранчеві та інші кольори, які складно описати. А через єдине

око проходить тонка червона смужка. Непередавана, чарівна краса просто заворожувала. Стелі було не видно, але звідкись із верхньої глибини звисала донизу звивиста ліана з хвилястим довгим листям, що сплітались десь високо. Маленькі прозорі квіточки з перламутровим відтінком гронами росли прямо з листя. Ліана була схожа на величезний квітковий водоспад. Приємний аромат, що розтікався всюди, обволікав, заспокоював, хотілося спати. Але, щось підказувало Діані, що зупинятися не треба. Вона додала крок і пішла швидше.

У голові роїлися думки і питання: "Де Берта? Скільки ще йти? Хочу швидше її знайти і бути з нею."

І раптом, незрозуміло звідки, біля неї опинилося маленьке біле цуценя. Придивившись, Діана побачила, що це був малюк лабрадор. Він весело підбіг і почав стрибати наче запрошував погратися.

Дівчина присіла, почала його гладити, запитуючи: "Звідки ти тут? Ти з ким?"

Раптом щеня зупинилося, присіло на свій маленький хвостик і сказало: "Ма, ти серйозно? Нічого собі жарти!"

Якби зараз перед нею як за помахом чарівної палички з'явився "МакТональдс", то вона б напевно, не так сильно цьому здивувалася, як тому, що чує це від Берти.

"Ти що, вмієш розмовляти?" - її здивуванню не

було меж. Вона навіть подумала, що, може, від аромату квітів усе-таки заснула?

"Ма, люди чомусь думають, що тварини їх чують, але не розуміють. Що за маячня? Ось наприклад, людина розмовляє якоюсь рідною мовою, але може вивчити іншу відому людям мову і потім користуватися нею. А хто-небудь пробував вивчити мову собак? Ми ж не леви і кенгуру, ми живемо з вами! Я тебе завжди чую і відповідаю як можу. Тому постійно дивлюся тобі в очі, і телепатично відповідаю, а ти думаєш, що я просто здогадалася... Ха-ха-ха - це ти здогадалася!"

Діана як могла, намагалася себе переконати, що все добре, що це відбувається насправді, що вона не збожеволіла, а Берта дійсно вміє говорити.

"А, що, - з подивом запитала Діана, - ти мене завжди називала Ма? І ти знаєш, що мене звуть Діана?"

"Ясна річ, що знаю. Ну дивись, мама - це та, що мене народила. Але любиш і виростила мене ти! Значить, ти теж мені мама. Виходить, що ти одна з "ма", тому ти моя Ма. Я не зрозуміла, ти що, проти?"

Діана сказала: "Ні, не проти, навіть - за. Ти ж знаєш, що ми всі вдома любимо тебе, балуємо і ставимося як до малюка. Просто мені незвично чути, що ти говориш людською мовою, а тут ще й такі дорослі роздуми. Навіть, я плутаюся у твоїх

висновках..."

Несподівано дівчина дивлячись на цуценя запитала: "А, якщо ти Берта, то чому ти маленька? Моя Берта вже доросла. Ага! Щось не сходиться?"

Берта здивовано подивилася на неї своїми красивими очима з чорним обідком: "Здрастуйте, приїхали, а ти яка? Ти себе бачила?"

І тільки зараз Діана помітила, що джинси висять, кросівки великі, а сорочка просто як сукня. Вона підійшла до стіни, по якій стікала вода, і зупинилася. Вода стікала рівно і спокійно і відображення було як перед дзеркалом. Діана мовчки розглядала себе. Від здивування не могла поворухнутися. Вона була розгублена і вкрай здивована своїм зовнішнім виглядом: настільки маленький зріст, наче їй було сім років! Таке перетворення справило на неї незабутнє враження!

Діана перевела погляд на Берту: "Як? Як це розуміти? Як таке могло статися?"

Берта припустила: "Коли тобі було важко повзти вузьким коридором, у тебе була думка, що хочеш стати маленькою? Ну, що тоді тобі легше буде проповзти тут? Я - так! Я так одразу й подумала."

Діана відповіла: "Так, усе так і було, я тоді цього захотіла."

Берта махнула лапкою і сказала:

"Ну й усе! Отримайте і розпишіться! Що попросила, те й отримала! Загалом, тобі Ма пощастило, що я розумняшка і зрозуміла, що тут за правила життя. Якщо чогось хочеш - треба про це просто подумати. Ух ти, країна бажань! Так, тоді бажаю: одну гору м'ясних смаколиків, а другу гору іграшок!"

Але нічого не сталося. Навколо було дуже тихо. Лише чути як Берта вже голосно облизується і погладжує свій животик, уявляючи багато замовленої смакоти.

"І що? І де замовлення? - сміючись, запитала Діана. - Ти, звісно, розумненька, але не все так просто. Може, тут є якісь певні місця, а не аби де, і просто треба знати, де вони розташовані, а ми, схоже, цього й не знаємо. У будь-якому разі, одне я знаю точно - нам у той коридор, звідки ми прийшли. Пішли назад! Ми й так тут затрималися".

"Ні! - закричала дівчинка. - Без смаколиків звідси не піду! Мені треба підкріпитися перед

зворотною дорогою. Впевнена, їжа десь поруч, у мене на неї нюх та інтуїція. Немає сил, в очах темно, втрачаю свідомість, лапи не слухаються", - сказавши це, Берта повільно опустилася на землю і розкинула лапки в різні боки. Полежавши так дві секунди, вона підскочила і весело побігла вперед, углиб печери.

"Біжимо, - на ходу крикнула вона. Подивимося, що там далі! Ма, наздоганяй!"

"Ні! До мене! Берта не можна! Повернися! Ні!" - закричала Діана. Але Берту вже не було видно і їй довелося наздоганяти дівчинку. Діана щодуху побігла, щоб зовсім не загубити з поля зору Бертену.

Їй здалося, що бігла вона довго. Думки, наче розтривожений рій бджіл, шуміли, гуділи й стукали всередині голови про те, що треба наздогнати лабра й скоріше вибиратися звідси, що, якби вона не стала маленькою, то швидше наздогнала б її, що можливо, їх уже шукають і про те, скільки ж часу вони перебувають тут... Захекавшись, вона зупинилася, щоб перевезти дихання, й, зауважила, що поворот, за який вона бігла, зовсім до неї не наблизився. Був він зовсім поруч, але скільки б ти до нього не йшов, все одно відстань не зменшувалася. Діана подивилася на Берту, яка стояла поруч.

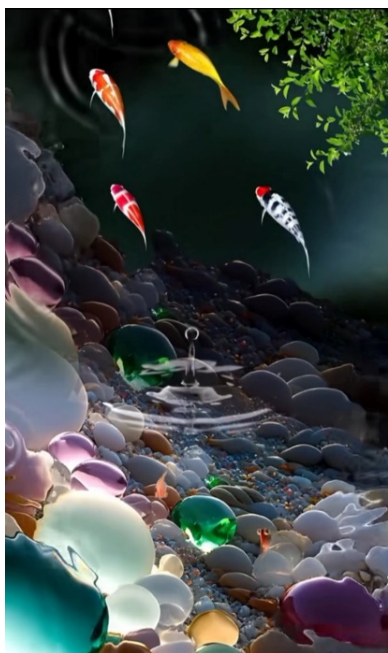
"Ти що-небудь розумієш? Що відбувається? Ти ж побігла вперед і я тебе навіть втратила з поля зору. А зараз ти стоїш біля мене? Ми що, застрягли в часі в

цьому коридорі? О, тільки не це!" - прошепотіла вона.

"То що, їжі не буде?" - заглядаючи Діані в очі запитала Берта.

Діана відчула, як розпач починає накривати, ноги підкосилися, і вона опустилася на землю поруч із малятком. Обійняла Бертюню. Вона була м'яка й пухнаста, як тоді, коли вони тільки взяли її жити до себе.

"І що? Усе? - поставила запитання Діана, можливо, навіть більше до себе, ніж до Берти. - Які ідеї, пропозиції? Я в абсолютному шоці!"

Берти не було чути. Вона сиділа і дивилася, не відриваючи погляд на водоспад.

"Ма, подивися, всі рибки на нас дивляться і, по-моєму, вони щось говорять, але нам не чути.

"Давай підійдемо ближче", - сказала Діана. "Фу, зараз намокну і буду смердіти рибою, - скрививши ніс незадоволено сказала Берта. Рибний лабрадор - це щось новеньке!"

Зграйка різнокольорових рибок сяяла всіма кольорами веселки, дивовижно поблискуючи дзеркальною лускою. Вони підійшли як змогли ближче і, опутивши нижче голову, прислухалися.

"Повільно, повільно, повільно...", - почули вони.

Тоді Діана з Бертою зайшли у воду і знову стали уважно слухати.

"Чим повільніше йдеш, тим коротший шлях", - говорили рибки.

Несподівано Берта як підстрибне: бризки води з рибками розлетілися на всі боки!

"О, я так і знала! - швидко-швидко сказала Бертена. - Ви читаєте мої думки! Легкотня! Ви просто випередили мене, я б і сама здогадалася!"

Діана все ще не вірячи в те, що риби можуть говорити, перервала словниковий потік Берти: "Бертюня, спокійніше, спокійніше, всі знають, що ти молодець і сама б здогадалася, що що повільніше ми будемо йти, то швидше дійдемо до повороту, але все ж таки, давай подякуємо рибкам за допомогу!"

А потім запитала: "Може вам щось потрібно? Ми могли б вам чимось допомогти? Якось вам віддячити за підказку?"

"Можливо, - закивали головою рибки. - Щоб жити і ні в чому не мати потреби, у нас є все: чиста вода, їжа, яка ніколи не закінчується, нам світло і немає небезпеки. Але в нас немає того, заради чого варто жити - волі! Ми не можемо звідси поплисти. Для цього в нашій водоймі потрібен Алмаз-вода".

"Алмаз-вода?" - перепитала Діана.

"Саме, - відповіла рибка з червоною лускою, яка ближче до голови ставала вогненно жовтою. - Він так називається, бо складається з води, але його можна взяти в руки. А "Алмаз", тому що він дуже дорогий і його можна придбати тільки двома способами: купити або виграти як приз. Хоча, ми забули, є ще спосіб - його можуть подарувати! Але ми перебуваємо тут, у закритому водоспаді і зрозуміло, що жоден із варіантів для нас не можливий. Нам його не отримати ніяк."

"А! Знаю, знаю, - втрутилася Берта, - мокрий, але можна взяти в руки - це ж лід! Я ж кажу, що тут усе просто! Легше простого!"

"Ні, - сказала рибка, - він цілісний, мокрий і м'який. Через нього проходить рука як через воду."

Берта насупила маленькі брівки: "Ось це ви навернули, а ви не тільки що це придумали? Ма, давай просто скажемо всім спасибі і, вибачте, у нас багато справ. Щасливо залишатися!" ...Ха-ха-ха. Діана від сміху навіть присіла.

"Бертюня, ну в тебе зі скромністю все нормально, - все ще сміючись, відповіла вона, - потім звернулася до рибок. - По-перше, спасибі за підказку, як швидше дійти до повороту, але, якщо не вийшло з першого разу, то тепер ми підемо дуже повільно в той бік, звідки прийшли, щоб повернутися додому. Тож вибачте, ми й раді допомогти, але нам справді в інший бік".

"Ма, - не вгамовувалася дівчинка, - ну дивись, дорогу назад і як звідси вийти ми вже знаємо. Давай все-таки подивимося, що за тим поворотом, куди ми першого разу так і не дійшли. Ну будь ласка! Будь ласка! Будь ласка!" - і Берта склала перед собою лапки й смішно ними затрясла.

Берта знала, що мамі подобається, коли вона сидить на попі, а лапки витягнуті вперед. Швидко плюхнулася на попу, хвостик убік, носик уперед і зробила такий нещасний вигляд, наче тільки заради цього повороту сюди прийшла. Вигляд був жахливо смішнючий!

Діана погладила Бертю: "Хитрюля. Ну добре, але тільки до того повороту. Ти чуєш?"

Малятко швидко закивала головою на знак згоди.

Ще раз попрощавшись із рибками вони пішли вперед. Йшли дуже-дуже повільно, ледве переставляючи ноги й лапи. І, дивно, але поворот

почав наближатися! Коли вони практично вже підійшли до нього, несподівано, земля стала слизька як мокрий лід. Діана з Бертою гепнулися на неї і в одну мить з величезною швидкістю полетіли вниз. Вони з'їжджали як по водяній гірці в Аквапарку і зупинитися було неможливо.

Було страшно, але барвистість відчуттів від цього не знижувалася! Повз пролітали дерева і кущі, які поверталися слідом за Діаною і Бертою, які стрімко пролітали повз, і привітно махали їм своїми гілками. Але вони цього не помічали - їм було не до того... Гори і ліси, що виднілися вдалині, здавалися казковими і таємничими, як на картині, що хотілося зупинитися і пройти. Внизу мерехтіли вогні якогось міста. І, як то кажуть: рано чи пізно, вірите ви в це чи ні, будь-яка дорога приводить до потрібного місця, до нових вражень. Залишилося тільки зрозуміти, на скільки це буде насправді "потрібне місце" і, наскільки гарними будуть враження?

Швидкість почала знижуватися і на їхнє здивування вони вилетіли на берег величезного озера, а може, навіть невеликого моря. Діана встала, обтрусилася. Берта зробила так само. І вони підійшли до води. Дув легкий вітерець, піднімаючи маленькі хвилі, які, наче баранчики, перекочувалися блакитною гладдю. Сонце відбивалося яскравими відблисками, і схожі вони були

на дорогоцінне каміння, що погойдувалося на воді та переливалося при кожному подиху вітерця. Блискучі промені відбивалися від водної гладі золотисто-вогняною стежкою, якою завжди хочеться втекти в

казковий світ. Стежкою і в небо...

Діана подумала, що схоже, не зрозуміло як, але вони все ж таки опинилися в такій казці. Вона колись читала припущення вчених про те, що в глибинах нашої планети є таке саме життя, як і на поверхні Землі, і що там теж світить Сонце.

"Ось це так! - подумала вона, - ми в підземному світі?! А вони знають про нас? Про людей і тваринний світ, який виходить, знаходиться високо над ними?"

Питання летіли в голові ще швидше, ніж вони падали з Бертою. Її думки перервалися плескотом води.

"Ось це життя! Мої улюблені водні процедури! Як мені цього не вистачало особливо останні п'ять хвилин", - мружачи оченята від задоволення і бризкаючи водою на всі боки радісно і голосно

крикнула Берта.

"А десять хвилин тому тобі було комфортно і з брудними лапками? - сміючись запитала Діана. - Усе, досить бавитися. Якщо ми опинилися тут, тоді ходімо подивимося як тут живуть і хто тут живе?"

Вони вийшли на широку дорогу і пішли у напрямку до міста. Вони так вирішили, що це місто, бо далеко на лінії горизонту виднілися високі будівлі.

Пройшли зовсім небагато і несподівано біля них незрозуміло звідки, з'явився абсолютно фантастичного походження механізм, чимось схожий на машину. Вся так звана машина була зроблена, на перший погляд, з білосніжної гуми, яка, як потім стверджував її господар: "Якщо удар, зіткнення або якась інша неприємність, пов'язана з можливою деформацією, то завдяки такому покриттю, у збереженні життя можна не сумніватися. Кузов може ставати будь-якої щільності і форми, підлаштовуючись під дану ситуацію." Половина машини була повністю прозора, що забезпечує ідеальний огляд. Звично для нас,

відчинилися так звані двері і Діана з Бертою побачили, що на них дивиться великий собака в костюмі пілота, який керує цим технічним засобом.

Ця істота уважно подивилася на Діану з Бертою, потім щось перемкнула на брелоку, що висів на шії і вони почули цілком зрозумілу для них мову: "Привіт! Я Смарт. Може, нам по дорозі? Сідайте в мій дефенс - це найбезпечніший пристрій. Він прозорий, але де вас ніхто не побачить зовні".

"Знаєш, що я тобі скажу? - сказала маленька Бертюня наморщивши маленький носик, яка через свій зріст ледве діставала до вікна машини. - Ти так сильно схожий на "дорожнього добряка", який зовсім не добряк. І, ще невідомо, куди ти нас повезеш".

"Зачекай, малий, - втрутилася Діана. - Знаєш, не ображайся, але ж ми справді не знайомі. Дякую за пропозицію, але ми самі дійдемо до міста".

"Та годі. По-перше, ми знайомі, посміхаючись у всі, як здавалося, сто ідеально білосніжних зубів, - сказав Смарт. Ви вже знаєте, як мене звати. По-друге,

у місто пішки не пускають. По-третє, що дуже правдоподібно, вас схоплять і відправлять на "Контроль". І це вам нічого хорошого і приємного не принесе. А оскільки ви чужинці - навряд чи вас узагалі після перевірки та огляду відпустять".

"Тоді нам узагалі немає сенсу йти в місто", - зауважила Діана. І взявши на руки Бертюню зібралася йти в протилежний бік. Але Сمارт жестом зупинив її:

"А ви знаєте, коли Біле світло закінчується, то з-під землі виходить Чорне світло і забирає ще глибше під землю все, що знаходиться на поверхні. Шансів вижити - нуль. Вам ніде буде сховатися", - схиливши набік голову і примруживши очі, сказав Смарт.

"Біле світло - це напевно день, а Чорне світло - ніч", - подумала Діана, - тільки щось ночі тут надто небезпечні для життя. Схоже в нас вибір не великий, - а вголос сказала: "Добре Смарт, ми довіримося тобі і скористаємося твоєю пропозицією. Сподіваюся, що не помилилися".

Вони залізли на крісла, двері зачинилися і вони рушили в дорогу. Самого руху зовсім не відчувалося, наче машина стоїть на місці, але за вікном почали миготіти геть незвичні краєвиди та навіть якісь істоти, схожі на тварин.

Гори і ліс, які вони бачили раніше, змінилися відкритою місцевістю.

Смарт показав на високу рослину і сказав: "Ось

дерево, яке розкололося посередині і тепер порожнє всередині. Воно може накопичувати і зберігати в собі Біле світло. Якщо зазирнути туди, там буде світло. А поруч із ним килим білих квітів, які можуть переповзати, якщо їм спекотно, і перебувати в тіні будь-якого дерева. Ось як зараз”.

"Нічого собі, вони влаштувалися, - усміхнувшись сказала Берта. - Це вони добре припаркувалися: затіночок і мухи не кусають”.

“Я вам покажу багато цікавих птахів і тварин мого Світу, додав він. - Їх багато, але не всі вони справжні.”

Бертена не вгамовувалася: "Ні, нам штучні не треба. Це як іграшки, а я вже велика”.

"А нещодавно, мені пам'ятається, хтось хотів замовити багато смаколиків та іграшок?" - підморгнувши малятку оком, сказала Діана.

"Ну так, це, ну це ж було давно, - трохи заїкаючись почала Берта, - минув час і я ще підросла. Тепер я доросла”.

"Аааа..., - протяжно відповіла Діана, - нуууууу..., якщо вже велика і доросла, то тоді все зрозуміло - які можуть бути іграшки?" - обійняла БERTY і розсміялася.

Потім звернулася до Смарта: "Поки ми в дорозі, ти можеш розповісти нам про себе і, чому вирішив зупинитися на дорозі та запропонувати свою

допомогу?"

"Добре, - сказав Смарт, - але потім ви мені про себе. Згодні? Як мені здається, вам є, що розповісти. Ми скоро вже приїдемо, тож коротко. Я син головного хранителя всіх знань, відомостей і фактів, які відбувалися або відбуваються в нашому місті. Звати мого батька Сеунч. Так раніше називали тих, хто приносив радісні звістки, особливо про перемогу. За своєю значимістю він перший високошляхетний вельможа після нашого правителя, ім'я якого Маїн Перший, і править він містом Бажань, куди власне ми і їдемо. Ну це коротко. А ви? Хто такі? - Смарт подивився на Бертю, яка дрімала на колінах Діани. - Хто відпустив таких малюків самих?" - здивовано додав він.

Берта крізь сон пробурмотіла: "Сам ти маленький, а ми вже великі".

Діана швидко спробувала пояснити: "Вона мала на увазі, що на вигляд ми маленькі, але все розуміємо як дорослі."

А Бертюне тихенько на вушко сказала: "Давай не будемо поки що говорити, хто ми насправді. Хто знає, може зараз для нас так краще буде. Нехай думає, що ми ще маленькі".

У цей час дефенс Смарта загальмував, пропускаючи незвичайних тварин, які переходили дорогу. Вони були дуже високі, на голові шерсть

збилася в плоскі шматки, які були схожі на широке, кошлате довге листя, і закривали все тіло до землі, а на кінці кожного листка було синє око, що посередині чорною глибиною притягувало того, хто дивився. Коли тварина рухалася, очі погойдуючись могли дивитися одразу на всі боки. Вона здавалося не йшла, а пливла над землею, і всі її очі дивилися впритул на дефенс, що зупинився.

"Ось, я вам точно кажу, що дивиться він не по доброму, - насторожено сказала Берта. - Від усіх його очей у мене аж мурашки. Підозрілий, я б йому особливо не довіряла".

"Так, - сказав Смарт, - щоразу, коли бачу листоока, дивуюся і дивуюся його вигляду. Їх багато навколо міста. Вони його охороняють. Можливо, тому мають насторожений і підозрілий вигляд. Але, це їхня так би мовити робота. Бачити так багато й одразу все навкруги не може ніхто - тільки листоглаз".

Берта вже прокинулася і, широко розплющивши свої гарні оченята-гудзики, не відриваючись дивилася на тварину, що переходила дорогу.

"Усе тіло, як попона, закриває листя й очі, - дивувалася малеча, - а ноги-то в нього є?"

"У листоока довгі ноги, - відповів Смарт, - які усіяні шпорами і в разі небезпеки з них вилітають голки точно в ціль. Ідеальний охоронець: сильний і

надійний - не підведе!"

Коли всі тварини перейшли дорогу, дефенс продовжив шлях.

Дорога різко повернула вбік і прямо перед ними наче з-під землі з'явилася висока стіна з широкою аркою, на якій був малюнок, складений зі слів і якихось ієрогліфів.

Величезні двері були розміром як уся арка, перегороджуючи в'їзд у місто. Внизу ж, під самою стіною, що оточувала все місто, йшла смуга вогняного жовтогарячого кольору, а біля самого входу в місто були істоти, схожі на людей, але не люди. Коли дефенс Смартта наблизився до них і зупинився, вони підійшли і присіли навпочіпки.

"Що вони роблять? - запитала Діана. - На що вони дивляться?"

"По середині колеса йде смужка, - відповів Смартт, - на якій зараз проявиться потрібний колір. Охорона цього чекає, щоб зафіксувати. Змінюють її щодня, і якого кольору вона буде сьогодні при під'їзді

до воріт міста не знає навіть охорона. Вигляд смуги подається до Центру і, якщо все збігається - ворота відкриваються. Ми її не бачимо, а в них на шоломі спеціальний пристрій і він показує - приїхав мешканець міста Бажань чи чужий".

Берта здивувалася: "Ну, а, якщо ти поїхав з одним кольором, потім повернувся, а колір, що дозволяє в'їзд, уже змінився, тоді як? І, що це за смуга під стіною?"

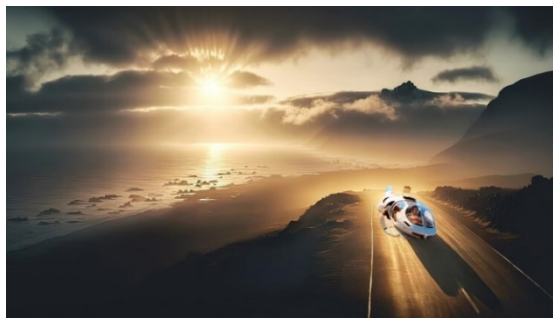
"Якщо дефенс із цього міста, то де б він не перебував, смужка на колесі автоматично змінить колір для в'їзду, - терпляче відповів Сمارт, - а вогняна жовто-гарячого кольору частина стіни - це основа другої стіни, що розташовується перед першою - основною міською стіною, і вона прозора. Той, хто до неї доторкнеться - зникне на місці одразу! Просто випарується! Як бачите, чужому не проїхати, а тим більше не пройти. Усе, як я вам і казав".

Раптом, по малюнку на воротах міста пішли хвилі зі світла. І окремо, вибірково, заблимали на малюнку воріт. Перед дефенсом світло поступово почало ставати дедалі яскравішим і яскравішим і, нарешті, беззвучно спалахнуло. Діана з Бертою від несподіванки заплющили очі, а коли очі розплющили, то міських воріт просто не було. Вони зникли.

"Усе добре, - сказав Смарт, - ще трохи і ми будемо на місці".

Щойно дефенс опинився під аркою, під ним зникла тверда поверхня. Він провалився в порожнечу і полетів.

Діана з Бертою не встигли злякатися, як почули: "Приїхали!"

"Ого, швидкість! - вигукнула Бертюня, - що за миттєві переміщення? А, де місто пролітало за вікном із ресторанами і вітринами магазинів?"

Смарт посміхнувся і відповів: "Все буде! Обіцяю, будуть: і місто, і парки, і навіть озеро".

Вони вийшли і побачили великий будинок овальної форми, усередині якого було видно якийсь рух тих, хто жив у ньому. Назустріч Діані, Берті та смарту вийшли істоти, схожі на людей, але набагато вищі, з дуже приємною зовнішністю: молочного кольору шкіра, правильні риси обличчя, а з очей, здавалося, йшло невидиме світло - світло спокою, безтурботності та натхненності. Ця енергія настільки реально відчувалася, ніби візуально її можна було помацати. Одразу з'явилося розуміння безпеки, надійності та захисту. Можливо, їх можна було

назвати красивими. Вони були високі та стрункі, одягнені просто, але витончено. Вираз обличчя був привітним і, трохи запитальним, що виражав інтерес до гостей, які приїхали зі Смартом. У кожного на шії був брелок - такий самий як у Смарт.

Ще ніхто не встиг привітати один одного, як Бертюня вискочила з криком: "О! Такий пристойний будинок, прямо як наш! Гідне житло! І їжа, нарешті, буде відповідна!"

"Бертеночко, - суворо сказала Діана, - так не можна! Тебе запросили в гості, а ти відразу господарюєш".

"Усе добре, - втрутився Сمارт, - її дитяча безпосередність дуже мила та щира".

Одним словом, така милота, як Бертюня, просто змусила всіх відволіктися одне від одного і вся увага була віддана їй!

"Привіт! Ось я і вдома!" - почули всі гучне привітання.

Обернувшись, Діана побачила, як Сمارт натиснув верхній ґудзик і замість собаки в костюмі пілота перед ними з'явилася за віком, як Діана, - дівчинка в елегантному світло-сірому комбінезоні зі сталевим відливом.

Вона підійшла до Діани з Бертою і сказала: "Ще раз привіт! Мене звуть Смарт".

Поки вони були збентежені й розгублені від

змін собаки Смарта на людину, якщо так можна сказати, батьки підійшли ближче і мама Смарті з досадою сказала: "Знову ти поїхала без супроводу. Що, якщо якісь неприємності, а ти одна? А, якби затрималася або не встигла до чорного світла? Так не можна!"

Смарта обійняла її: "Ну мам, мене в нашому Нижньому рівні всі знають. Не встигла б приїхати при білому світі - прилетіла б при чорному. Усе добре! Ви ж пам'ятаєте, що мій новий дефенс літає дуже високо?" Потім повернулася до Діани і малятка, які вже трохи прийшли до тями, сказавши: "Познайомся, це мій тато, про якого ти вже знаєш. І те, що його звуть Сеунч і моя мама - Сонце".

Діана відповіла: "Дуже приємно познайомитися з батьками Смарті - вона допомогла мені з Бертою, а можливо, навіть урятувала нас. Ми були збентежені й здивовані нашою раптовою присутністю у вашому світі, - потім перевела погляд на маму Смарті, - вас справді звати Сонце?"

"Так, - відповіла вона, - у нашому світі кажуть, що, окрім нас, є багато інших світів: якісь ближчі, якісь дальші, але в одному з них світло як у нас, коли біле світло. Але воно зовсім інше - воно йде від круглої вогняної кулі, яскравої та гарячої, що знаходиться дуже високо й далеко. Від неї так жарко вдень, що вистачає для тих, хто там живе, тепла, навіть коли

приходить чорне світло. Цю вогняну кулю всі люблять і радіють, коли вона з'являється. Мене батьки дуже любили і, можливо, тому так назвали - Сонце".

Смарта обійняла маму і сказала: "Ну правильно, ти дбаєш про нас, ділишся своєю увагою і теплом, і ми дуже сильно любимо тебе! Ти для нас - справжнісіньке Сонце! Ти - наша мама-Сонце".

Бертюня слухала дуже уважно, відкривши від подиву рота й округливши оченята, і тільки кінчик хвостика час від часу виляв у різні боки. Але, почувши про Сонце, вона пожвавилася, підвелася і з гордим виглядом округлила вперед грудку.

Білу, трохи пухнасту голову з маленькими вушками підняла високо вгору, а одну лапку поставила трохи вперед і на одному диханні сказала: "Ми представники цього Сонячного світу. Вам пощастило, ви маєте можливість із нами поспілкуватися", - при цьому виглядало малятко так, начебто воно було самою гордістю всіх світів.

"Бертюна, не починай, - тихенько сказала Діана, - я ж тобі казала, що ще не відомо, хто ми для цього світу?"

Усі присутні посміхнулися, і мама Смарти звернулася до малятка: "Ти така чудова, що нам все одно, з якого ви світу. Для нас головне те, що ви приїхали зі Смартою, а значить, ви друзі".

"Уже темніє, - сказав тато Смарти, - треба йти

до хати і підключати захисний купол, - а потім додав, - це наша абсолютна безпека і захист". І всі разом попрямували до резиденції господарів будинку.

Після певних маніпуляцій Сеунча - під'єднання захисного купола, простір навколо став виглядати трохи туманно й неясно, наче дивишся крізь товстий шар води - бачиш, що відбувається поруч, але лінії нечіткі й трохи розпливаються.

"По-іншому ніяк, - пояснив тато Смарти, - вижити при чорному світлі можна тільки таким способом".

Вечір був дуже приємним: було багато їжі й у всіх був гарний настрій. Діані часом здавалося, що вони вдома або у своєму світі прийшли до друзів у гості. Що не було жодних подій і пригод, а звичайний, тихий, домашній вечір.

Діана запитала у Смарти: "Коли ми тебе побачили, то вигляд собаки у формі пілота, звісно ж, сильно нас збентежив, але я повірила, що ти насправді так виглядаєш. Для нас це надзвичайно дивно і незвично. Чому ти не сказала, що це костюм?"

Смарта відповіла: "А ти б повірила, що я не собака, а дівчинка?"

"Та так, - сказала Діана, - я думаю, що злякалися б точно".

"Ти що, так відразу, дівчинка з собаки. Так, мало б не здалося! Я б точно досі точно заїкалася, -

додала Берта, - а так, трохи вже звикли до тебе і начебто звичайні справи. Ну, майже звичайні..."

"Так уже, - сказала Діана, - і зараз, досі під враженням. Знаєш, на перший погляд, ваш світ виглядає доволі комфортно для існування чи я помиляюся? Розкажи, як влаштований ваш світ? У вас всі так живуть затишно і добре як ви?"

Смарта підійшла до маленького стільчика, провела рукою по спинці, і він почав змінюватися просто на очах: спинка витягнулася, з'явилися невідомо звідки металеві пруті, які почали накручуватися на скляні ніжки. Після цього зміни припинилися і все завмерло. Смарта перевела погляд на Діану і запитала: "Тобі який колір найбільше подобається?"

"Коралово-бежевий", - відповіла вона.

"Білий! Білий, - втрутилася Берта, - найкращий - це білий колір, як я!"

Смарта луною повторила: "Коралово-бежевий і

білий".

Тієї ж миті вся конструкція знову почала рухатися, а її поверхня почала переливатися як веселка. Закінчилися остаточні перетворення купи металу, дерева і скла на розкішний, з приголомшливими білими подушками диван коралово-бежевого кольору.

"Сідайте", - запропонувала Смарта приголомшеним побаченим Діані та Берті.

"Так, - сказала Діана, - ваш світ зовсім не схожий на наш Сонячний і складно так відразу звикнути до того, що бачиш. Хоча, насправді, вражає і справляє приголомшливе враження побачене тут. Мені подобається все нове, цікаве і незвичайне! Класно!"

Смарта підняла брови і здивовано запитала: "А що таке "класно"?"

Берта лежала на великій білій подушці, наївшись і розкинувши лапки на всі боки, але, почувши запитання Смарта, підвела голову й пояснила так: "Це вогонь, бомба бомбічна, гармата, п'ять з плюсом, кльово, неслабо, відпад, вищий пілотаж, не кисло, заліково! Ось, що таке "класно"! Зрозуміло?! Ви тут зовсім відстали!"

Смарта подивилася на Діану: "Це якою мовою? У мене перекладач мовчить - таких слів не буває".

Берта почухала животик: "Сонячною мовою! Це

сонячною мовою".

Діана звернулася до Бертюни: "Так, Бертено, тобі властиво дивувати. Як багато я про тебе раніше не знала. Але, що ти винахідлива і тямуща - це точно і я в цьому ніколи не сумнівалася".

А Смарте відповіла: "Все просто. Класно - це, коли супер, коли тобі щось дуже подобається і ти висловлюєш свої позитивні емоції таким словом. Але, все ж таки, як у вас живеться жителям Нижнього рівня?"

І Смарта почала свою розповідь: "Живуть вони в так званому "Нижньому рівні" - під землею, і хоч як би це не звучало дивно, але тут є абсолютно все для життя.

Наступний рівень, який знаходиться ще вище, над ними - це Середній рівень - під водою, Водний світ. А, потім іде Повітряний рівень - на небі. Його так називають, тому що там немає твердої поверхні і все життя протікає в повітряному просторі. Між ними є портали, але не всі мають туди доступ. Тут же, на Нижньому рівні є багато міст, а мешканці в них

відрізняються одне від одного. Але спілкування можливе завдяки фальшкостюму, вдягнувши який можна змінити зовнішній вигляд, щоб стати схожим на жителя того чи іншого міста, а щоб розуміти мову, для цього існує розмовний кулон. Ти його бачила. З його допомогою розумієш усіх: людей, тварин, птахів або, навіть, прибулих з іншого світу, - закінчила Смарта і подивилася на задоволену БERTY, що розвалилася між подушками. - Я ж вас розумію".

І ще додала: "Ми зустрілися, коли я поверталася зі свята "Пухнастої черепахи". Вони живуть у місті, яке називається Особливе. Там живуть тільки черепахи. У них твердий панцир, але через кожні п'ять тисяч років, вони його можуть зняти. У них з'являється пух і черепахи насолоджуються легкістю буття. Смішні пухнасті черепахи. Їм це так сильно подобається, що вони зробили цей день святом. А, вигляд собаки за допомогою фальшкостюма я прийняла потім, щоб вести дефенс. Мені так захотілося. В образі черепахи - не зручно".

Діана помітила, що Смарта якось притихла: "Гей! Все добре?" - запитала вона.

Смарта знехотя відповіла: "Знаєш, у принципі, можна було б сказати, що всі щасливі й усе гаразд, але, я думаю, що не все так, як хотілося б людям, які живуть на Нижньому рівні", - вона замовкла й замислилася. Потім, наче прокинулася, подивилася на

сплячу Берту, на Діану, і додала: "Я б навіть сказала, що все мало б бути зовсім по-іншому: спокійне життя без хвилювань, розмірене й легке, безтривожне й умиропорене життя. А, адже, раніше, все так і було.

"Хм, навіть так? Здивувала, - сказала Діана, - я б навіть не подумала, що вам не весело. Вибач, що тут погано, а так і не скажеш. І в чому причина змін? Що не дає жителям Нижнього рівня жити спокійно і просто насолоджуватися тим, що вони існують? Начебто, для повноцінного життя все є і ви ні в чому не маєте потреби?"

Смарта подивилася на всі боки і її голос перейшов на шепіт: "Наш правитель міста Маїн Перший не справжній. Справжнього правителя звать Барч. З нашої мови ім'я перекладається як Шановний. Зовні Барч схожий на мене, тому що спочатку наші предки - це один народ, а Маїн Перший прибув із Середнього рівня і захопив правління. Він з іншого світу. Так от, Барч і всі його попередники щиро любили жителів Нижнього рівня і завжди дбали про нас. Зараз він не править Нижнім рівнем, але він - живий! Це точно! У місті кажуть, що він перебуває в ув'язненні у Маїна Першого.

Але, якщо почати нашу історію спочатку, то це має такий вигляд: багато часу тому, коли мені було лише сто років, тут, на Нижньому рівні сталося нещастя - катастрофа. Поверхня під ногами

потріскалася і розійшлася на всі боки, а звідти почали з'являтися страшні чудовиська.

"Почекай, почекай із чудовиськами, - перебила Діана, - як це тобі було сто років? А, скільки тобі зараз?"

"П'ятсот сімдесят, - усміхаючись відповіла Смарт. Мій вік має складну назву на нашій мові, але якщо її перекласти на вашу, то дослівно звучить як "той, хто вже не дитина, але ще не дорослий".

Берта відкрила одне око й оцінювально подивилася на Смарту: "Гарний вигляд для підлітка, - швидко сказала Берта, - я б навіть сказала - зовсім молодий!"

"Ха-ха-ха..., - засміялася Смарт. Усе просто: будь-який мешканець міста Бажань може не багатого, але, якщо захоче, змінити свій вік - трохи молодший або трохи старший. Просто в голові уявляєш себе таким, яким хочеш бути - і змінюєшся. Для нас це звично, ми з цією здатністю народжуємося.

Діана була просто в шоці: "Ти можеш зовні змінювати свій вік?"

"Не на багато", - Смарт вже від душі сміялася зі здивованих друзів.

"Так, зрозуміло, - все ще дивуючись сказала Діана. Що було потім?"

Смарт встала й підійшла до вікна, подивилася навкруги, повернулася й облакотилася на нього, а

потім продовжила: "Для всіх жителів почалося справжнє лихо: крах, крах усього, що було зроблено і побудовано - це був справжній колапс! Усе руйнувалося й падало, провалювалося в земляні тріщини, знищувалося й гинуло - повне спустошення! Ніхто не знав як це зупинити: ні наш правитель Барч, ні будь-хто. І ось тут з'явився Маїн. Тоді він був просто Маїн".

Смарта замовкла, підійшла до дивана, на якому сиділи Діана з Бертьоною, і взяла фрукт, схожий на виноград, тільки ягоди були майже квадратні з червоною світловою серединою, налила у високі келихи напій, у якому кумедно оберталися маленькі бульбашки не від низу до верху, як ми звикли, а з боку в бік. Після цього, не поспішаючи, поставила тарілку з фруктами та напоями між собою та Діаною, а потім додала: "Перший" - це він сам собі додав."

"То звідки він узявся на вашу голову?" - нетерпляче запитала Бертьона.

Смарта посміхнулася малятку і продовжила: "Як я вже сказала, Маїн прибув до нас, із Середнього рівня - з Водного світу. Він був вигнаний звідти за крадіжку. Вкрав Жезл влади у правителя міста, в якому тоді жив. Я думаю, що він розраховував на те, що маючи Жезл влади, автоматично стане Великим правителем Нижнього рівня. Але, все не так просто,

щоб ним стати - треба бути самому Великим! Для цього треба: мати авторитет у свого народу - визнану владу народом, здатність впливати на думки, міркування, поведінку інших людей і вміти керувати ними, щиро любити й піклуватися про тих, хто живе в його світі. Тоді народ погодиться з тим, що він гідний їхньої поваги, і вони прислухатимуться до свого правителя і до його рішень. Одним словом, треба спочатку бути справжнім лідером! А Маїн одразу почав не з того... І не має значення, що ти потім зможеш запропонувати своєму народові, а має велике значення - сам початок правління, а він почав із крадіжки - із серйозного злочину. Коли про це дізналася Вища влада Середнього рівня, Маїна вирішили схопити і покарати. Було ухвалено рішення вивести його на Головну площу і, щоб жителі міста самі вирішили, як із ним вчинити, - і зітхнувши, Смарта додала, - але йому вдалося втекти".

У повітрі повисла гнітюча тиша. Так буває: оповідач закінчив, а слухачі не можуть прокоментувати. Смарта мовчки не поспішаючи потягнула напій із келиха, в якому все неспокійно клекотіло, вирувало і пускало бульбашки.

Діана засмучена розповіддю Смарті теж сиділа тихо. І, тільки Берта, сидячи на колінах у Діани і майже доторкнувшись до її келиха носом, стежила за бульбашками, які пропливають у ньому, а, коли ті

лопалися, вона, мружачи оченята, морщила носика і смішно фиркала, мотаючи головою в різні боки. Смішна манюня! Суцільний позитив!

Діана подивилася на Смарту: "Значить, існує перехід сюди з Водного світу?"

Смарту кивнула головою: "Так. Портали є між усіма рівнями. Але ти не забувай, у Маїна є Жезл влади, а в кого він у руках - той і Правитель. Щоправда, є маленька надія, що знайдеться хтось і все ж таки зможе перемогти Маїна Першого в "Поединку розумів". Ах так, я пропустила важливе: коли він захопив владу, то таким змінам не всі були раді - почалися хвилювання, нарікання і невдоволення нашого народу. І, щоб заспокоїти народ, він зібрав усіх мешканців на майдані та з авансцени - це в нас найвизначніше місце - оголосив, що він не проти, щоб Жезл влади перейшов і в інші руки, але, щоб це було тільки чесним шляхом. І ось тут він схитрував - чесністю там і не пахло. Ще жодного поединку він не

програв. Відбувається це так: раз на тисячу днів проходить гранд-турнір "Поєдинок розумів". Щоб виграти, треба відповісти на три питання. Вони можуть бути абсолютно різні й на будь-які теми. Майн сам їх вигадує і вони записуються на Вічному папері, а потім старший розпорядник гранд-турніру Діетарх, їх по черзі зачитує. У більшості випадків - це загадки. У змагання з ним, може вступити будь-хто, хто захоче, але, якщо не відповість хоча б на одне питання - це програш! І тоді, Маїн усім оголошує, що, якщо немає того, хто ще розумніший, значить, знову Жезл влади залишається у нього".

Смарта знову задумалася, наче щось згадуючи: "Але і це ще не все, - сказала вона, - Майн каже, що зараз правитель він, а отже, у нього є Особливе право - право поставити своєму конкуренту четверте запитання. І ось тут приходить розуміння, що все, як завжди, закінчиться перемогою Майна. Ніхто не знає, про що він запитає або скаже... Суперника ж він вибирає сам, якщо ніхто не захоче. Охочих зазвичай не буває, бо це дорога в один бік. Майн не залишає на волі того, хто програв. Кажуть, що того, хто зазнав поразки, відвозять на Далекий острів, але я думаю, що все набагато гірше... У всякому разі, їх ніхто більше не бачив".

Діана слухала, а сама маленькими шматочками годувала Бертюню смаколиками. Смарта принесла їх,

сказавши, що це спеціальні пончики для маленьких тварин. Вони дають миттєво приголомшливий ефект: цуценя росте дуже швидко і цей процес можна бачити в той момент, коли воно їсть. Пончик був круглої форми і трохи приплюснутий, начинка пахла полем - квітами і свіжими травами. З одного боку більше, а з іншого менше. Якщо треба, щоб тварина швидко росла - треба відламати більший бік, а хочеш дати просто смачненьку їжу - маленький... Ясна річ, Бертюня випросила весь. Вона їла із задоволенням заплющивши очі. Діана уважно придивилася і справді, як у сповільненій зйомці, лапки малятка росли й витягувалися просто на очах, вкриваючись густою шерсткою, як у дорослого собаки. Шерсть була трохи скуйовджена і настільки білосніжна, що здавалося, світилася блакитним світлом. Таке перетворення відбувалося з половинкою зросту, а смачний бік пампуха Берта взяла в лапки, сперлася на подушку і з захопленням, вминаючи, погойдувала однією лапкою з боку в бік.

"Оце життя!" - сказала вона, - я завжди так кажу, коли доїдаю смаколик. Готова якомога частіше згадувати цей вислів!"

Діана подумала: "Напевно, не треба стільки їй їсти таких чарівних смаколиків. Нам ще повертатися, а раптом, Берта потім не пролізе коридором? - а вголос сказала, - так, додай цей шматочок і вистачить

на сьогодні. Пора відпочивати".

Смарта зітхнула і розвела руками в сторони: "Ось так і живемо. Хочете, я завтра можу показати вам місто, Головну вежу, де живе Правитель Нижнього рівня і проходить "Поєдинок розумів", а ще познайомлю з друзями?"

"Ура!" - підстрибнула Бертена на подушці й, не встоявши на ній, скотилася на підлогу.

У цей момент, щось чорне проповзло над будинком. У небі застукало, сильно гримнуло, пролунав звук, схожий на протяжний приглушений стогін. Моторошний стогін на все небо. З'явилося відчуття занепокоєння і тривоги. Повітря здригнулося і пішло хвилями.

"Не бійтеся, це Чорне світло по Захисному куполу стукає, але йому ніколи сюди не пробитися. Усе добре! - поспішила заспокоїти Смарта, - пішли відпочивати".

"Не бійтеся?! - обурено зморщила носик
малятко, - і, це все, що мені можуть сказати на ніч?"

Діана нічого не відповіла. Вона втомлено взяла
Бертьону на руки, побажала всім добраніч, і вони
нарешті пішли сьогодні відпочивати.

Настав ранок. Як виявилось, він тут зовсім не
схожий на той, до якого звикли Діана з Бертою в себе
вдома: рано вранці, відчиняєш двері у двір, на
вулицю, а в обличчя відчуваєш подих ранкової
свіжості. Повітря чисте і прозоре. Вдихаєш аромати
квітів і дерев. По стінах будинку бігають сонячні
зайчики, посміхаєшся помітивши їх. Піднімається
настрій від легкості свіжого літнього ранку. І душа
радіє залитому сонячним світлом подвір'ю, вкритому
зеленою травою, на якій з вечора залишилися
розкидані іграшки Берти. Під парканом
розташувалися маленькі кипариси, схожі на вартових,
що охороняли будинок усю ніч. Виходиш на ґанок
назустріч сонцю і навколишньому світу і відчуваєш
кожною своєю клітинкою, що новий день вже настав.
І ти щасливий! Усе таки, зовсім не багато треба, щоб
почуватися безтурботно щасливим. Такий ось, ранок у
Сонячному світі...

А тут, як уже було сказано, у місті Бажань про
такий чарівний початок дня й уявити собі не могли.
Почуття ранкового захоплення і краса, навколишньої
природи, що прокинулася, на Нижньому рівні просто

неможливо! Тут усе влаштовано по-іншому: Біле світло - воно дійсно просто біле. На блакитному небі немає ні Сонця, ні якогось іншого світила, немов натиснули на вимикач і різко стало світло - відразу, без світанку. Без світанку! Ніколи не побачать, як нічний вітер розганяє хмари і Сонце розпускає свої промені. Від їхнього дотику дружний пташиний спів заглушає всю околицю і всі розуміють, що новий день почався! А світанок на морі? Це ж взагалі окрема тема - справжній, щирий захват душі! Ну, і зрозуміло: немає світанку, а значить, і немає заходу Сонця. Краса червоно-вогняної блискавки Сонця, що наостанок спалахнуло червоно-вогняною зірницею на обрії, - теж проходить повз жителів Нижнього рівня.

Дерева тут завжди тільки зелені. Немає зміни сезонів: листя не опадає і, навіть, не змінюється колір їхнього листя на жовтий, червоний, помаранчевий...

Ніякої романтики! Все буденно, нудно й одноманітно. За них трохи сумно...

Дівчата і Берта вийшли з дому, сіли в дефенс. Смарта дістала з кишені пристрій, схожий на маленький олівець, - це був ключ для нього і, просто на лобовому склі дефенса, почала писати й малювати якісь знаки та фігури.

"Це я відкрила Захисну сферу нашого будинку, - сказала Смарта, - щоб ми в неї виїжджаючи не врізалися".

Щойно Захисна сфера відключилася, в одну мить навколо з'явилася ясність і чіткість бачення. Тільки тепер Діана змогла роздивитися, як сплановане і побудоване місто Бажань. Як гігантський клубок ниток дороги щільно перетиналися, нагромаджуючись одна на одну, з'єднувалися, а потім знову розходилися. Це була величезна сіра маса з доріг. Не видно було: де вона починалася і де закінчувалася. А між дорогами, наче намистинки-вкраплення, розташовувалися будинки мешканців. Деякі споруди були в прозорих капсулах - це там, хто ще не відключив Захисну сферу. Здавалося, всі будови звалені в купу, упереміш. Але, ні, якщо придивитися, то добре було видно, що все розташовано чітко, правильно, бездоганно і за всіма правилами продуманий кожен поворот і перехрестя. Зіткнутися розумні дефенси не могли в

жодному разі: ніхто на дорозі нікому не заважав і, вражаюче, але все це нагадувало якийсь правильно побудований хаос. По-іншому й не скажеш. Усе рухалося, переміщалося, повзло, котилося і знову

піднімалося вгору, переливаючись різними кольорами
- мурашник машин.

Спочатку вони їхали в одному ряду за всіма
дефенсами, а потім пірнули вниз під широченне
дорожнє полотно.

Після цих дорожніх фокусів, Смарта піднялася
на верхню автостраду і сказала: "Так, досить нам
тягнутися за всіма. Час скористатися гіротроном на
циклотронному резонансі. Дві хвилини і ми будемо за
містом".

"Чим скористатися?" - перепитала Берта,
застигнувши на місці від почутого.

"Генеруємим резонатором", - відповіла Смарта.

Берта примруживши одне око, як вона це
любить робити, ледве чутно буркнула: "Ааа, - так би
відразу й сказала. Ось тепер одразу стало все ясно і
зрозуміло, - і відвернувшись до вікна додала, - краще
б я взагалі не питала".

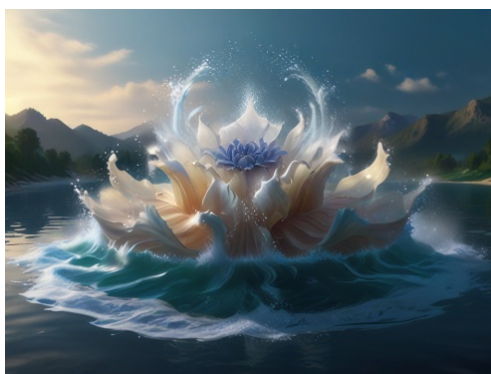
"Бертьонько, досить псувати собі настрої, -
почула дівчинка від Діани. - Краще подивися, які
гарні краєвиди за вікном".

Поступово швидкість почала падати і в якийсь
момент Діана подумала, що вони зараз зупиняться
просто на дорозі, але не долетівши до полотна
автомагістралі, дефенс злетів угору і полетів,
залишаючи під собою всю дорожню метушню.

Спочатку, вони пролетіли над Особливим

містом, що складалося із зовсім низьких і маленьких будиночків - місто, де живуть черепахи, а потім, Смарта показала їм озеро Неспокою. Його хвилі завжди, за будь-якої погоди йдуть від берега до середини, а вже в самому центрі, б'ючись одна об одну, перетворюються на величезний Фонтан-квітку: на велику висоту на всі боки з розкотистим гулом викидаються струмені води і багатоголосий гуркіт розноситься по всьому озеру.

Під час кожного водного вибуху Берта голосно скрикувала: "Ма, дивись, дивись, ще фонтан! Ух ти! Ти бачила? Крутяк!" - і вона оберталася, дивлячись на Діану, яка теж з неприхованим захопленням заворожено дивилася на це незвичайне природне диво.

Після озера, дефенс Смарти піднявся ще вище і перед ними відкрилася ущелина з Живими водоспадами. Таку назву вони отримали завдяки тому, що з самого верху урвища вода з шумом падає донизу, але не долітаючи до середини, потоки води,

немов живі, плутано скручуються, сплітаючись, наче ліани, але водночас вони не змішуються, а течуть поруч, стаючи однією річкою, що складається з безлічі маленьких річок. Цей клубок з видимих різних течій під своєю вагою з гуркотом обрушується вниз і, вдаряючись об дно ущелини, обплутує й оббиває гостре каміння. Після такого стрімкого падіння й удару, потоки розбиваються і вода розтікається долиною вже спокійно й розмірено, перетворюючись на звичайну повноводну широку річку.

Пролітали вони і над уже знайомими їм полями, якими все також ходили дивовижні тварини з очима-листям.

"А ось і Головна вежа, - сказала Смарта, - і показала на фортецю з високою вежею, оточену невисокими пагорбами.

Ці височини були схожі на піщані бархани в пустелі: відносно невисокі і з піску, але світло-блакитного кольору. Вони, як хвилі в шторм на морі, були в постійному русі: піднімалися вгору й опускалися, видаючи при цьому ледь помітний приглушений шелест, схожий на звук шелестіння осіннього листя або шелесту степового вітру.

"Швидкість руху пагорбів керується з фортеці, - відповіла Смарта на мовчазне запитання в очах Діани з Бертою. Рух може бути швидшим, повільнішим або зовсім припиняється, тож потрапити на територію

Головної вежі в будь-який час не вийде. Лише, якщо Правитель сам забажає вас бачити".

Смарта облетіла вежу і додала: "Коли Біле світло змінить Чорне світло десять разів, буде оголошено про початок чергового гранд-турніру "Поєдинку розумів". І проходитиме він, як я вже казала тут, на Центральній площі".

Берта дивилася у вікно спершись білим бочком на Діану, а коли почула, що Смарта запитала, що якщо в них немає бажання дивитися визначні пам'ятки Нижнього рівня, то, тоді екскурсію можна завершити.

Бертена пожвавилася, і, швидко киваючи головою, відповіла: "Зрозуміло, зрозуміло! Ми вже все побачили й подивилися, а де розваги, знайомство з друзями? Де ви тусите, зависаєте?"

Діана, не стала чекати запитань з приводу слова "тусите" і сказала: "Ага, а як ти розважаєшся і взагалі, проводиш свій вільний час? Теж було б цікаво".

Смарта задумалася: "Можна злітати в місто Осяяння - сьогодні там відбувається велике свято - Дорослішання птаха Атанасії, що в перекладі з давньої означає: воскресла або безсмертна - це незабутнє видовище! Вона символ цього міста. Мешканці бережуть і піклуються про нього. Птах Атанасія символізує вічне життя і воскресіння. Коли приходить термін його згасання, він має здатність зібрати всередині себе всю внутрішню енергію і силу духу і не померти, а переродитися, прийнявши вигляд початку свого життя. Простіше кажучи, з птаха похилого віку стає маленьким пташеням. І знову заново росте і живе. Життя триває! Своїм переродженням вона вселяє впевненість жителям міста Осяяння, що ніколи не буває, як то кажуть, "ну ось і все - це кінець", що можна при бажанні все повернути, відновити і відродити! Завжди треба бути сильним духом, вірити в себе, і тоді все задумане тобою обов'язково вийде!"

"Це фокус чи чари? - запитала Берта. - Як це не померла, а стала пташеням? Такого не буває. Каламутна їхня пташка Атанасія. Я б їй не довіряла".

"Це істинно так і відбувається на очах у всіх, - відповіла Смарта. - Безсумнівно, насправді все можна подивитися. Ми можемо туди вирушити і ви самі в цьому переконаєтеся".

Діана подивилася на малятко: "Ну що, де ми ще таке неймовірне диво побачимо? - запитала вона. -

Так, Бертюнь? Ти готова до чарівництва?"

"Так, можна глянути на цікавий фокус, якщо не надовго, а потім ще кудись потусити", - погодилася Берта.

Прибули вони в місто досить швидко. Усі приготування до свята були практично закінчені: посередині площі стояв високий постамент, у три кола з високо піднятою однією рукою стояла охорона. Кожен із них тримав у руці невідому зброю у вигляді напів прозорої скляної кулі з шипами, з яких вилітали маленькі відблиски-зірочки.

"Ха, - сказала Берта, - якщо буде небезпека для птаха Атанасії, охорона закидає злочинця скляними кульками?" - і, прикривши носик білою лапкою, тихо захихотіла.

"Ні Бертюна, - відповіла Смарта, - за силою ураження - це дуже страшна зброя. Називається вона - Іскросфера. Під час її застосування відблиски-зірочки, що виходять із шипів, ідуть всередину кулі, і те, що виявляється ціллю, зникає безслідно".

"Бертюна, - звернулася до неї Діана, - що за питання? Воно тобі треба?"

"Ма, ну ти ж знаєш, що мені все треба! - з незворушним виглядом відповіла вона.

"До речі, Діано, - звернулася до неї Смарта, - уже не вперше чую, що Берта називає тебе "Ма". Ви ж кожен по-своєму дитина, то чому "Ма"?"

Діана розгубилася, але все ж щойно відкрила рота, щоб якось із цієї ситуації викрутитися, як Берта почала пояснення так: "Нуу... це, типу, я жартую, звертаючись до своєї подружки, як до маленької, і, скорочено називаю її "Ма".

"Нічого я не зрозуміла, але гаразд, - зі здивуванням зауважила Смарта, - нехай буде просто подружка".

Діана тихенько нахилилася до вуха Берти: "Насправді, пояснення так собі, щоб ти розуміла. Давай без таких питань до нас. Ми для всіх - просто діти".

Смарта запропонувала підійти до височини ближче й роздивитися ледь помітні мерехтливі смужки сталевого кольору, які здіймаються вгору, - основний захист. Усередині цих конструкцій перебував птах Атанасія. Від неї виходило вогняне світло і дивитися доводилося трохи примруживши очі. Замість пір'я, у неї були маленькі блискавки, які поперемінно спалахували по всьому тілу. Птах був спокійний і незворушний. Він дивився на всіх гордовито і величаво, поглядом сповненого величі зі свідомістю власної гідності і важливості на цьому святі. Граціозно і статечно - по-царськи, переводила погляд з одного боку на інший. І, якщо випадково, твій погляд стикався з поглядом Атанасії, вона зупиняла його і вдивлялася завмерши, а у вас відчувалося по тілу

заціпеніння, дрібне тремтіння і ставало жарко. Той ще тест-драйв!..

Урочистий момент того, що відбувається, відчувався в усьому.

І ось, у якийсь момент птах стрепенувся, підвівся, колір його блискавок-пір'їв став вогненно-червоний і всі відчули, як пішов нестерпний жар від нього. Він широко розкрив крила, підняв їх над головою і почав кружляти, стоячи на постаменті. Потім зупинився і повільно опустився на нього. Щойно крила торкнулися поверхні постамента, птах сліпуче спалахнув і розсипався на мільйони червоних рубінів.

Повисла напружена, навіть, пронизлива тиша - повна велична і лякаюча безмовність. Усі дивилися на яскраво-пурпурову безодню рубінів, на їхню незліченну кількість і не могли відвести очей.

Цей загальний ступор тривав недовго, в якусь мить, у середині рубінового скупчення виникло мерехтіння, яке почало випромінювати ледь помітне

світло. Зароджувалося нове життя. Воно ставало все яскравішим і яскравішим, а жар від нього - розпечений, полум'яний і пекучий. Рубіни почали видавати звук, ніби щось розсипається або кришиться. Раптом усе завмерло...

Тепер звук змінився і всі почули тихий стукіт, що йшов зсередини. Переливаючись і прийшовши в рух, уся маса почала стягуватися до середини і підніматися високо над постаментом. Коли останній самоцвіт завис у повітрі, переливчастий рубіновий стовп звалився на землю і знову розсипався, і по всій площі розкотилися пурпурно-червоні дорогоцінні камені. А на постаменті з'явився птах Атанасія. Вона була абсолютно ідентична попередній, тільки маленька, зовсім пташеня.

Здійнявся галас і радість, усі вітали її, радіючи, що й цього разу вона знайшла в собі сили відродиться у велику Атанасію. З постаментом її підняли на руки й понесли до палацу.

Коли всі сіли в дефенс, Смарта зрозуміла, що всі досі перебувають під незабутнім враженням від побаченого, перша порушила мовчання: "Ну що? Усе ще є бажання розважатися далі чи вражень на сьогодні достатньо?"

Діана відповіла: "Я думаю, що на сьогодні вистачить. А? Берта? Ти як?"

Берта підняла на них оченята, а в них усе ще

було приголомшення, здивування і, навіть жах від побаченого й пережитого.

"Бертюня, малятко, ти злякалася?" - Діана взяла її до себе на коліна. Обійняла, а потім притиснула свою щоку до Берти.

Малятко подивилося на Діану і сказало: "Якщо це фокус, то придумав його геній!"

"Так, зовсім не дитяча вистава, - зітхнула Діана, - але, у нас теж є привід, щоб вражаючи, але вже весело провести час. Смарта, завтра у Берти День народження! Може, є якісь пропозиції?"

Берта подивилася на Діану: "Ма, а як ти знаєш, що саме сьогодні? Тут же час і дні минають зовсім не так, як у нас дома?" - від подиву піднявши білі вушка, вона стала схожа на маленьке біле ведмежа.

"День народження мав бути через два дні. Я вже подарунки і всі прикраси для дому замовила. Напевно, вже на пошті? Учора я подумала так, що лягали спати ми двічі, тож незалежно від часу, вважатимемо, що твій День народження сьогодні", - трохи задумливо сказала Діана.

"Ура! Найкращий день! - зробивши стрибок угору, голосно крикнула Берта.

Вона почала танцюючи розмахувати лапками на всі боки, при цьому крутячи хвостиком як вентилятором.

Берта від безмежної радості вся сяяла і

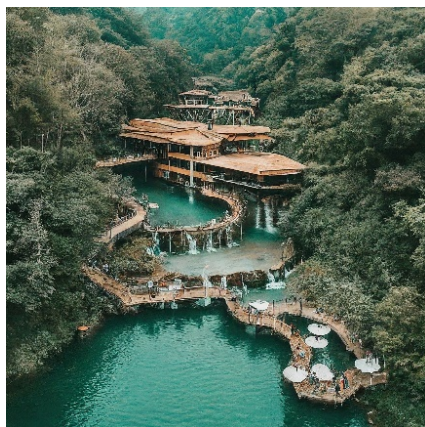
світилася: "Сьогодні буде велике свято, -
пританцьовуючи говорила вона, а я на ньому
найголовніша! Справжнє свято, а не якась пташка
знову впала в дитинство! Ура! Так що? Куди йдемо? Де
гості та подарунки?"

Усі засміялися, дивлячись на малечу, яка
підстрибувала.

"Бертюнько, ти так радієш, наче свято вже
почалося", - сміючись сказала Діана.

Смарта втрутилася: "Бертюня, все правильно -
у тебе сьогодні свято, тож давайте святкувати!"

День народження відзначали в Долині Водних
парків. Це була рівнина між гір, куди з усіх водоспадів
стікала Жива вода. Перетікаючи з однієї водойми в
іншу, вона, граючись, підкидала догори маленьких
рибок, а вони, зробивши перекид, блиснули
різнокольоровими боками,

плюхалися у воду. Їх було тисячі. Не було потреби в
додатковому освітленні, від цих рибок все навколо

світилося і переливалося, випромінюючи райдужне світло. На березі було багато маленьких і великих закладів з їжею. Дизайн у всіх був абсолютно різний: були платформи на прозорих підвісах, і зверху можна було дивитися на відпочивальників, які прогулювалися вниз; були столики, які розташовувалися сходами вгору по стіні, що нависала, а поруч звисали на довгих стеблах-ліанах великі розміром з велику тарілку квіти. Ці квіти зрізали і на їхніх пелюстках приносили їжу, а на місці зрізу, на очах у всіх виростала нова квітка. Скрізь хотілося побувати, все подивитися і спробувати.

Столик, за яким вирішили відзначати День народження Берти, повільно піднімався вгору, потім зверху опускався прозорий купол, і на нього лилася вода, стікаючи вниз. Було відчуття, що перебуваєш під водоспадом. На водяних стінках купола: з'являлися, а потім зникали маленькі смарагдові мешканці Живої води. Вони не ховалися, а були прозорі, як вода, але в один момент могли стати видимими смарагдово-малахітового кольору зі смугою червоних крапок на спині. Дуже красиво!

На брелоку Смарті пролунав тихий мелодійний звук і вона зі словами: "О! Прийшли, зустрічайте гостей! Я запросила познайомитися і відсвяткувати з нами твій День народження Бертена, двох моїх найкращих подруг. Вони прийшли зі своїми

вихованцями. Ти не проти?"

"Навіть, "за"! - закивала на знак згоди дівчинка.
- Нові місця, нові знайомі - все, як мені подобається!"

Подруги виявилися близнюками. У нас би про них сказали: просунуті, наворочені, дуже гламурні й сучасні. Довгі сукні на них були явно індивідуального пошиття з тканини, яка під час ходьби шелестіла, як дощ, і зовні мала такий самий вигляд: здавалося, що по тій, хто йде, стікає вода.

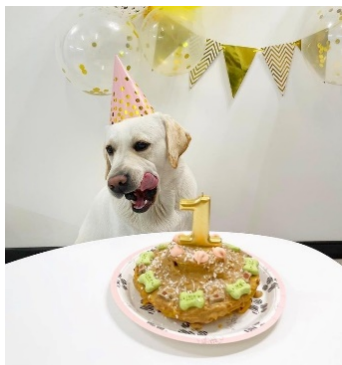
Вони виявилися дуже жваві, веселі й балакучі. Абсолютно ненапружені у спілкуванні. З ними було легко і просто.

Вказавши долонькою на близнят Смарта їх представила: "Мія і Ем, а також їхні улюбленці-вихованці Лексі і Лота".

Після цього представила їм Діану і БERTУ, нагадавши тільки, що БERTЕНА сьогодні головна на цьому святі, вона іменинниця.

Лексі та Лота були однієї породи і дуже схожі одна на одну. Їхня зовнішність була надзвичайно незвична: зростом із БERTУ, шерсть смугаста поперемінно: біла й бежева. Бежева смуга була довшою за білу і виступала зверху трохи вище: довга смуга - коротка, потім знову, довга - коротка. Дуже незвичайно! Хвостик круглий і пухнастий, а ось вухка були як у БERTИ, тільки темно-бежевого кольору. Оченята і ніс такі ж чорні, як у БERTЮНІ.

Вони підійшли до іменинниці, доторкнулися по черзі своїм носом до її носа і кумедно зіщуливши від задоволення очі сказали: "Привіт! З Днюхою! Давай дружити!"

За столом було шумно, весело і багато смачненького.

Лота повернувшись до Лексі сказала: "А давай, Берті зробимо подарунок, який завжди буде нагадувати про нас, і залишиться з нею назавжди?"

"Ну все, капець, не бачити мені подарунка! Ма не дозволить мені робити татуху, - прикро швидко відповіла Бертюня, - і потім, куди? Тільки на живіт, а коли я виросту, у мене й живіт буде в шубці".

Лексі засміялася: "Бертюня, ти вмієш завалити незрозумілими словами. І тобі напевно, це вже говорили? До речі, а що таке татуха?"

Берта задумалася: "Ну, щоб не вдаватися в подробиці - це малюнок на шкірі."

Лота втрутилася: "По-перше, у нас на шкірі нічого не малюють, а по-друге, ти не вгадала."

Лексі підійшла до Берти, взяла її хвостик, і як пензликом вмочила в темно-бежеву смужку в себе на ший. І кінчик хвостика ще більше потемнів. Потім доторкнулися до вушок і провели по спинці, і ці місця зі світло-бежевого потемніли і стали кольором темної карамелі.

Лота кивнула головою: "Чудово вийшло! Це у нас зараз по-модному і стильно".

Берта розмахувала хвостиком на всі боки, грудка вперед, а лапки переставляла ніби на виставці. Модель! Вся була біленька, а пензлик на хвостик, вушка і спинка темного карамельного кольору.

"Так, тепер я наворочена модниця-стиляга, я в тренді, класно, приголомшливо, - Бертюня виглядала абсолютно щасливою. - Спасибі, спасибі! Знову щось новеньке - це по мені, це прямо моє. Добре бути іменинницею в будь-якому світі!"

Пізніше, всі разом вирішили прогулятися Долиною водних парків і пройти до найбільшого озера, яке називалося озеро Відображення. Його поверхня абсолютно була схожа на дзеркало: ідеально рівна поверхня, жодних хвиль і таке ж дзеркальне відображення в ньому всього, що знаходиться поруч. Але, якщо підійти зовсім близько до берега, то вода виглядає абсолютно прозорою і видно, як плавають маленькі рибки.

Лексі підбігла до Берти і сказала: "Пішли

поговоримо з рибками. Вони люблять спілкуватися з відпочивальниками в цьому парку".

Діана підійшла до Берти, Лексі та Лоти, які гралися на березі. Пройшлася берегом, постояла трохи, дивлячись на рибок, що вистрибують із води, а коли повернулася, то звернулася до малечі: "Бертюнько, а ми вже бачили таких рибок, перед тим як сюди потрапити. Пам'ятаєш? Рибки, які підказали нам як вийти з чарівного коридору або, якщо хочемо, то дійти до повороту в печері, були на вигляд такі самі".

І вони розповіли всім присутнім на Дні народженні, що з ними трапилося до того, як вони зустріли Смарту та й узагалі, як вони потрапили в цей світ.

"Так, цікаво, - сказала Смарту, - але допомогти тим рибкам звільнитися із закритого водоспаду і потрапити у Велику воду - це складно. Алмаз-вода - це магічний камінь. Рибки правильно сказали, що його можна придбати тільки купивши, але, це як варіант,

от тільки його ніхто не продає. Ще варіанти: отримати в подарунок або виграти як приз. З усього перерахованого слабо, але реально - тільки приз. Тобто, приз за перемогу на гранд-турнірі "Поединку розумів". Але правила, які несподівано змінюються в оголошенні їх перед початком змагання, такі, що не реально виграти. Навіть не знаю, хто-небудь сам захоче змагатися з Маїном Першим за Жезл влади? Знаючи наслідки в разі програшу, навряд чи..."

Усі мовчали, видно було, що в кожного в голові летіли свої думки з цього приводу. І, зрозуміло, ніхто не хотів бути тим суперником.

Мія подивилася нагору і сказала: "Біле світло йде, треба поспішати додому. Завтра турнір. Завтра дізнаємося, хто ним буде? Як усе буде і, головне, чим усе закінчиться?"

Усі почали збиратися.

Настав ранок. Такий собі начебто звичайний ранок, але в повітрі вже витало якесь напружене занепокоєння й очікування важливої події, що незабаром станеться в житті мешканців не тільки міста Бажань, а й усього Нижнього рівня.

Спочатку зникли всі звуки і в окрузі стало тихіше, ніж зазвичай.

"Почалося, - сказала Смарта, - сьогодні або нарешті відбудуться зміни в нашому житті, або, що цілком імовірно, все залишиться ще на тисячу днів як

і раніше."

Десь далеко пролунав протяжний гул, що переходив у громоподібний розкотистий гуркіт. Цей лякаючий звук повільно наростав і посилювався. Він перекочувався по небу і безцеремонно заходив в усі будинки і приміщення. Чути його було в кожному місті Нижнього рівня.

У цей час брелок Смарті знову дав сигнал, що до них відвідувачі. Це приїхали Мія та Ем із Лексі та Лотою. Зайшовши в будинок, Ем запитала в Діани: "Може, залишимо малюків у вас? Там величезне скупчення людей і нам усім буде за них спокійніше, якщо вони будуть у безпеці. Наприклад, тут".

"Ну, я навіть не знаю, - відповіла Діана, - я намагаюся не залишати Бертенку саму".

"То вони будуть разом: Берта, Лота і Лексі, - втрутилася Мія, - побудуть тут: поїдять, пограються, а ми закінчимо всі справи і повернемося, - потім трохи помовчавши продовжила, - я сподіваюся, дуже сподіваюся, що повернемося всі разом. У будь-якому разі, хоча б за малюків будемо спокійні".

"Звичайно, - сказала мама Смарті, - їм треба залишитися. Ми залишимо їм увімкненим Скрін, і вони зможуть дивитися та слухати по ньому все, що відбувається на "Поєдинку розумів". Навряд чи їхня присутність там обов'язкова, все одно вони нічого знизу не побачать, тільки втомляться".

Діана стояла в нерішучості, не знаючи як вчинити.

"А ти, що думаєш?" - повернулася Діана до Бертюни.

"Ма, а раптом я тобі знадоблюся?" - спершись об диван лапкою і зморщивши смішно запитально носик, запитала Берта.

"Ну так, - усміхнулася Діана, - без тебе і там просто ніяк!"

Видно було, що Діані вже стає смішно і вона сказала: "Гаразд, нехай малюки залишаються вдома. Ми постараємося швидше приїхати з турніру. Я сподіваюся, наша участь там - це просто підтримати масовку і більше нічого. Знаючи наслідки для того, хто програв - не хотілося б привертати до себе увагу. Треба буде стати подалі від авансцени. Хоча, я вам скажу, виграти Жезл влади, а до нього Алмаз-вода, було б для нас, ой як до речі!"

Сеунч, батько Смарті, зняв із шиї свій Розмовний кулон, перевернув його і спрямував угору. З нього вийшов промінь і посередині залу з'явився екран, що показував площу з людьми, які вже прийшли на турнір.

"Скрін задіяний, - сказав він. - Закличний рокіт уже чути надто голосно, поквапимося. Сідайте в дефенс".

Трансформація дефенса дозволила всім зручно

розміститися всередині".

Діана обійняла БERTY, погладила білу спинку з уже карамельною смужкою, доторкнулася щокою до її голови, сказавши: "Сподіваюся, це ненадовго. Сидіть тихо, не шуміть. Ви все побачите за Скріном".

"Може, все-таки, якщо я не поїду - ніхто не помітить?" - ще раз спробувала уточнити Діана в Сеунча.

"Ні, ніяк не вийде. Це точно. Бачиш, високо в небі темна точка - це Сіра тінь. Так називається страж-спостерігач, який згори бачить усіх жителів Нижнього рівня: через стіни, воду, землю - через будь-які перепони. Абсолютно всі мають бути присутніми на "Поединку розумів". Якщо когось Сіра тінь побачить після початку турніру, то знищить за непослух Маїну Першому. Смарт тобі про це, напевно, вже розповідала. Тож краще там перебувати, але при цьому залишатися в тіні, - озирнувся на всіх, хто сидів у салоні дефенса, і переконався, - усі сіли? Тоді в дорогу!"

Дорога була недовгою, бо місто Бажань було близько до Ескоріалу - резиденції Маїна Першого, де розташовувалася Головна вежа. Усі вийшли з дефенса. Барч поставив його на зарезервоване місце, а потім, влившись з усіма в потік прибулих на турнір, пішки пішли через міст і вийшли на Годакам - Центральну площу, призначену для різноманітних масових видовищ.

Мешканців з різних міст Нижнього рівня було так багато, що натовп прибулих схожий був на одну цілну живу масу. Високо над площею по периметру в повітрі, плавно погойдуючись, розташовувалися великі відеопанелі, що являли собою електронні екрани, на яких формувалося й передавалося зображення того, що відбувається на авансцені - найвиднішому місці, що розташовувалося на височині відносно площі.

Сеунч подивився на переповнену Центральну площу і сказав: "Далі не підемо, зупинимося тут. Звідси все чутно і видно на відеопанелях, а повертатися до дефенсу буде не далеко. Сподіваюся, все пройде як зазвичай доволі швидко, без непередбачуваних сюрпризів і ми скоро повернемося додому".

Зазираючий рокіт зник. Вартовий-спостерігач - Сіра тінь, завис прямо над площею. Стало дуже тихо. На авансцену вийшов Діетарх - доглядач за покоями і

спокоєм повелителя, а також старший розпорядник на гранд-турнірі "Поединку розумів".

На ньому була мантия, виткана з білосніжної вовни, по якій зверху спускалася до самої підлоги чорна борода. На голові маленька шапочка: одна половина біла, а інша чорна. У руках у нього був карбований Посох зі срібними різьбленими частинами і загнутим золотим наконечником, на верху якого, випромінюючи сліпучі відблиски на всі боки, знаходився Алмаз-вода - символ свободи і волі, сили духу і виконання бажання.

Він ударив посохом об землю і голосно вимовив: "Чудовий і незрівнянний, наш ватажок і лідер, правитель міста Бажань і всього Нижнього рівня - Маїн Перший!"

Заграли фанфари труб, Головна вежа відчинила свої ворота і на авансцені з'явився в супроводі своєї свити Маїн. Його довгий верхній одяг

був витканий із золотого полотна, на поверхні якого малюнок зображених квітів і птахів був у постійному русі. Здавалося, що вони на полотні живі.

Він опустився на почесне місце Правителя і кивнув головою.

Діетарх продовжив: "Гранд-турнір "Поєдинок розумів" - найсправедливіший і найчесніший, заснований на рівноправності всіх жителів Нижнього рівня, оголошується відкритим!"

Після цього Маїн встав і особисто звернувся до народу: "Усі пам'ятають, що я не проти, якщо трон Правителя посяде хто-небудь із жителів Нижнього рівня. Але, згідно з прийнятими правилами, претендент повинен довести, що він ще розумніший і кмітливий за мене. У мене є три запитання, придумані мною, і відповісти правильно треба на всі три. Як ви пам'ятаєте, раніше, ми всі разом прийшли до такого рішення? Цього разу, на турнірі "Поєдинку розумів" будуть не просто запитання, як завжди, а загадки. А щоб було все справедливо і без обману, в Чашу істини я покладу разом: і загадки, і відповіді на них. Якщо претендент у Правителі відповідає на всі три загадки правильно - я публічно тут і зараз поступаю трон Правителя, Жезлом влади і можливістю правити Нижнім рівнем".

Сьогодні я бажаю скористатися правом теперішнього чинного зараз Правителя і самому

обрати кандидата, - він подивився нагору, де перебував Страж-спостерігач, що бачив усе й усіх, указав на нього рукою, ніби звертаючись до нього, а потім продовжив, - моє бажання таке: якщо на Годекані - Центральній площі є присутньою дитина, що прийшла на гранд-турнір без батьків, - знайди її! Якщо ні, то я ще подумаю..."

Стало чути невдоволення жителів: "Як дитина? Завжди вибирався дорослий! На загадки й дорослий не кожен відповість? Щоразу нові правила! І такі, що з ними нам ніколи не поміняти Правителя і не повернути нашого Барча, тому Маїн завжди обіцяє все виконати, тому що знає, він ніколи не програє і, що йому доведеться передати владу іншому".

Маїн підняв догори іншу руку і стіни Головної вежі за його спиною миттєво стали прозорими. Усі побачили численну до зубів озброєну охорону. Невдоволення стало затихать.

Із середини Вартового-спостерігача побігли маленькі вогники. Дійшовши до краю, вони ставали ще яскравішими і повертаючись, їхній колір змінювався з жовтого на пульсуючий холодний сталевий. Сліпуче білий промінь світла виривався з самого центру Вартового-спостерігача, він ковзнув по всіх присутніх і зупинився на Діані.

Ніхто не очікував такого повороту. Всі в шоці дивилися на Діану і мовчали.

Діана перша прийшла до тями: "Навіть не знаю, що сказати - несподівано. Я так розумію, що відкритися не вийде, - потім звернулася до Смарте, - не знаю, чим усе це закінчиться, але хочу попросити тебе, якщо що, то візьми до себе Бертюньку і піклуйтеся про неї так, як це роблю я. Пообіцяй мені."

Смарте від несподіванки не могла сказати нічого, тільки погоджуючись закахала головою.

Діана обійняла всіх: "Про всяк випадок, спасибі вам усім за допомогу і підтримку. Я добре провела з вами час тут, у вашому світі. Хто б міг подумати, що весела пригода зайде так далеко. Поцілуйте від мене Бертенка".

Вона повернулася до авансцени, подивилася в бік Маїна і додала: "Я просто так не здамся! Ти пошкодуєш, що вибрав мене!"

Присутні на площі розступилися і Діана пішла у напрямку до авансцени.

А в цей час удома у Смарті Берта, Лексі та Лота все це бачили по Скріну.

"Ні, ні, ні!" - крикнула Берта і побігла до дверей.

"Стій!" - наздогнали її Лексі та Лота, - "як ти туди потрапиш? А пройти до сцени? Ти ж собака, тебе не пустять!"

Берта зупинилася. В її маленьких оченятах були розгубленість і переляк, безпорадність і беззахисність, але при цьому сміливість, безстрашність, готовність і рішучість негайно допомогти своїй Ма. Бертена не знала чим може виручити її, але відчувала і розуміла, що їй треба бути там, де вона. Зараз і негайно.

"Мені треба на Центральну площу. Ви зі мною?" - звернулася вона до Лоти та Лексі.

"Не поспішай. Кажемо ж, що тебе не пропустять. Треба подумати", - сказала Лота.

Берта швидко відповіла: "Немає часу думати!"

"Я знаю, як нам вчинити, - задумливо промовила Лексі, - треба Берті вдягнути фальшкостюм і Розмовний кулон. Вона прийме зовнішність жителя міста Бажань і при цьому буде всіх розуміти.

Берта одягла фальшкостюм і Лексі сказала: "А тепер подумай про кого-небудь, на кого хочеш бути зараз схожою".

Берта заплющила очі, і згадала Па. Думки швидко-швидко полетіли: згадала, що коли вона з Ма йшли гуляти до моря, він, як завжди, сидів перед розкладною тонкою валізкою і розмовляв із нею, називаючи це дивним словом "робота". Валізка, напевно, дуже хороша, якщо Па розмовляє з нею щодня і довго. Берті стало сумно, вона занудьгувала, захотілося побачити його. Ма митиме їй лапки, а Па подаватиме рушник. А потім їй дадуть якусь смакоту і скажуть, що вона молодець і вони її люблять!

Прокинулася вона від слів: "Чоловік? А, хто він для тебе?"

Берта стала дуже високою. Подивилася зверху вниз на подружок і сказала: "Потім розповім, за нагоди. Зараз немає часу! Де Розмовний кулон?"

Він лежав на столі. І Бертюня легко змогла його взяти.

На прозорому екрані Скріна вниз, виднілася панель, на якій була клавіша з маленькою машинкою. Берта доторкнувшись до неї викликала швидкісний дефенс. Коли всі сіли, вона попросила перевести оплату за проїзд на адресу будинку. Це допускалося. Дефенс розігнався, злетів у повітря і вони полетіли...

Діана легко піднялася на сцену. Усі, затамувавши подих, уважно дивилися за тим, що відбувається на ній.

Маїн запитав: "Ти справді тут без батьків і

родичів?"

"Так і є", - відповіла Діана.

Діетарх підійшов ближче: "А, як твоє ім'я?" - запитав він.

І всі почули: "Діана".

"Красивим ім'ям назвали тебе батьки, - обійшовши її, сказав розпорядник. Напевно, вони тебе дуже любили", - вирішив він уточнити.

"Чому в минулому часі?" - обурилася вона.

"Тому, що всі жителі Нижнього рівня тут, - відповів Діетарх, - а твоїх батьків немає. Страж-спостерігач нам би повідомив, але він мовчить. Виходить, ти тут без батьків чи це не так?"

"Це особисті запитання, - відповіла Діана, - маю право на них не відповідати. Давайте почнемо."

Маїн примружив очі: "Ти така маленька, а відповідаєш як доросла. Ну давай перевіримо, ти й кмітлива як доросла?"

Він подивився на Діетарха і владним тоном, що не терпить заперечень, сказав: "Можна."

Розпорядник підійшов до Чаші істини і дістав із неї перший аркуш Вічного паперу і передав його Маїну. З одного боку було написано запитання, з іншого - відповідь. А оскільки на Вічному папері не можна нічого змінити або стерти - застосувати його для завдань було ідеально.

Перший раз вдарили в гонг.

Маїн прочитав: "Перед яким простим смертним навіть я знімаю корону?"

Діана почала думати. Її погляд переходив з одного предмета на інший, перескакував з маленьких будівель на високі вежі, на всіх присутніх і зупинився на Сеунчі, татові Смарти. Вони зустрілися поглядом, і, раптом Діана згадала, як одного разу він пожартував сказавши: "Я свій капелюх знімаю тільки у двох випадках: перед сном і перед стрижкою."

Вона повернулася до Маїна і голосно відповіла: "Цей простий смертний - перукар".

Маїн невдоволено віддав аркуш Вічного паперу Діетарху. Той передав його присутнім, щоб вони самі прочитали і переконалися в правильності відповіді. Аркуш пішов по-рукам і стали чутні вигуки: "Так! Правильно! Правильна відповідь! Молодець дівчинка! У тебе все вийде! Ми чекаємо твоєї перемоги!"

Вдруге вдарили в гонг.

Діетарх знову підійшов до Чаші істини і дістав із неї другий аркуш Вічного паперу і так само передав його Маїну.

Друга загадка звучала так: "На яке питання не можна відповісти "Так" і не збрехати?"

Діана не знала, на що й подумати. Ходила з одного боку сцени в інший і назад. Що довше тягнувся час, то задоволенішим ставав вигляд у Маїна. Вона перераховувала в голові різні варіанти, але приходила до рішення, що вкотре помилилася. Втомившись перебирати і припускати відповіді на загадку, Діана зупинилася, потупивши погляд. Стояла мовчки, їй почало обволікати й поглинати почуття безнадійності, смирення й безпорадності, хотілося плакати. Вона підняла очі, випросталася, і вже хотіла сказати, що не знає відповіді, але їй на думку спала цікава думка, поки вона тихо мовчала...

Діана різко повернулася, подивилася Маїну в очі і сказала: "На запитання "Ти спиш?" - не можна відповісти "Так" і не збрехати, тому що коли людина спить, вона не розмовляє, а якщо відповіла "Так", значить, у цей момент вона точно вже не спить. Виходить тоді, що бреше".

Тепер Маїн опустив очі в підлогу. Настрій його помітно зіпсувався.

А в цей час біля мосту, що йде до Ескоріалу, резиденції Маїна, опустився швидкісний дефенс. Берта, Лексі та Лота швидко вийшли з нього і побігли до входу Годекана.

На авансцені ж, події розвивалися все цікавіше

і цікавіше.

Маїн сидів похмуро насупившись. Діетарх підійшов до нього, нахилився і тихо сказав: "Мій повелитель, ніяк не можна, щоб Діана відповіла на останню загадку".

"Знаю, - ледве видавив із себе Маїн, але на третю їй точно не відповісти. Там відповідь із підступом, а для цієї відповіді вона занадто маленька, щоб усі відповіді прорахувати й вибрати з них правильну. Для цього потрібно бути дорослим і вміти логічно думати як дорослий, тому я сьогодні й обрав дитину. Продовжуй турнір".

Втретє вдарили в гонг.

Розпорядник дістав із Чаші істини третій аркуш і прочитав: "Не живе, а всіма мовами говорить".

Поруч зі Смартою стояв незнайомий хлопець, який сказав: "Так це легка загадка, це ж Розмовний кулон. Він не живий, але перекладає будь-яку мову".

Смарта повернулася до нього і відповіла: "Одразу здається, що так і є, але я впевнена, що Маїн приготував якусь несподівану гидоту, це в його стилі".

Не тільки цей хлопець, а й дуже багато хто з присутніх на площі вирішили, що це саме Розмовний кулон.

На подив усіх, а так само Діетарха і Маїна, а може, і для себе самої, Діана не думаючи жодної

хвилини одразу відповіла: "Це відлуння. Якщо крикнути, там, де відлуння, воно відгукнеться тією ж мовою. Навіть якоюсь найдавнішою - відповідь буде такою самою. Тому завжди здається, що відлуння знає всі мови".

Стало настільки тихо, що чути було, як брязкає зброя в охорони і дме вітер між вежами.

Усі дивилися спантеличено, приголомшено, вражено зі здивуванням на Діану, наче вона на їхніх очах спустилася з неба і вразила ненависного їм Маїна. Хоча, за великим рахунком, так воно й було, тільки на інтелектуальному рівні.

Діетарх тримав третій аркуш із загадкою і відповіддю в руці, і не поспішав передавати глядачам для перевірки.

Почулися крики з натовпу: "Відповідь! Покажіть усім Вічний папір із відповіддю!"

Розпорядник турніру не ворухився.

Натовп став підпирати сцену і вона заскрипіла. Навіть охорона від такого натиску глядачів не наважувалася втручатися.

Маїн зрозумів: ось він, той момент, якого він завжди боявся - владу він навіть не втрачав, а вона практично вже була втрачена. І, якщо він буде не згодний і спиратиметься зміні влади, то цей натовп, вимагаючи правосуддя, законності та справедливості, все одно розчавить його і знищить. Одного він ніяк не

міг зрозуміти, як дитина змогла відповісти правильно на запитання, де не кожен дорослий впорався б? Це ж дитина!?

І ось тут, він вирішив скористатися ще одним шансом, який приготував саме для такого випадку, коли щось могло піти не так... Завжди турнір-поєдинок проходив швидко і не потрібно було застосовувати радикальні заходи. Цей шанс для Маїна не давав стовідсоткової перемоги, але спробувати втримати владу хотілося будь-якими методами.

Маїн схопився з трону, забрав аркуш із третьою загадкою і відповіддю в Діетарха, підійшов до краю сцени і всі почули таке: "На третю загадку відповідь було дано правильну - це відлуння. Я завжди за чесне проходження турніру. Але, так само всім відомо, що у мене є право Правителя - це поставити ще одну загадку або питання. Додатково, від себе особисто".

Натовп мовчав - це було справді так.

"Хочу сьогодні скористатися цим правом, - продовжив він, - і поставити останнє вирішальне найважливіше питання Діані. Воно справді стосується кожного: у когось цього багато, а в когось мало. Зараз дізнаємося. Мешканці Нижнього рівня завжди кажуть, що Правителя за його вчинки народ має любити, то я пропоную дізнатися, в кого Сили любові від ближніх більше - у мене чи в Діані?"

Маїн звернувся до величезної кількості своєї

свити та охорони: "Згадайте, скільки грошей я вам давав, даю і ще ви отримаєте, якщо залишуся Правителем Нижнього рівня.

Кого з нас більше люблять у житті, мене чи Діану - нам допоможе виміряти і визначити Чаша істини".

Маїн взяв Чашу двома руками, і кількість любові, яку відчували до нього, почала притягуватися і надходити в Чашу істини. Здебільшого, енергія сили любові приходила не з боку народу, а свити й охорони. Це були примусові думки про Маїна, що вони його люблять і вдячні за гроші, які він їм платить. Наближених і охорони з боку Маїна Першого було дуже багато.

Поступово, Чаша істини почала змінювати колір: спочатку вона була білосніжна, потім трохи бежева, рожева і з червоним відтінком. Зміни завершилися, коли Чаша стала не яскрава, але з досить вираженим червоним кольором.

Відчуття страху й паніки миттєво накопилося

на присутніх. Слухаючи відповіді Діани на загадки, надія й очікування перемоги окриляло й підтримувало всіх, а в душі кожного жителя ще жевріла віра в те, що життя нарешті зміниться на краще, а бажане зрештою втілиться в реальність, і це станеться сьогодні. Здійснюватимуться великі зміни в управлінні Нижнім рівнем і Маїн покине трон влади.

Але побачивши Чашу істини в його руках практично заповнену Енергією Любові, Годекамом поповзли неспокійні розмови: "Це наша поразка. Знову Маїн диявольськи хитро обдурих усіх жителів. Він привів військових і охорону, яким платить гроші, а їх надто велика чисельність і Чаша все одно наповнилася. Так, вона не повна до країв, але Діана не має серед присутніх тут такої кількості тих, хто її любить, щоб її Чаша істини ввібрала Енергію Любові настільки більшої сили, що змогла б перекрити величину Маїна".

Маїн недбало глянув на всіх присутніх жителів і схвально й задоволено подивився на свою свиту.

"Може, немає сенсу продовжувати? - радісно промовив він. Зрозуміло ж, що саме мене як Правителя люблять всі жителі", - радісно промовив він.

У цей момент, несподівано для всіх, зробивши крок і вийшовши вперед, де його зможуть побачити всі на Годекані, гучно сказав тато Смарті: "Якщо Маїн

позиціонує себе як чесний і справедливий правитель - то давайте й діятимемо чесно і справедливо! Діано, візьми Чашу істини в руки. Продовжимо!"

Діетарх узяв у Маїна Чашу і поставив назад на п'єдестал. І вона відразу знову стала чисто білого кольору.

Діана підійшла й акуратно піднявши її, взяла в руки. Повернулася обличчям до Центральної площі й простягнула перед собою, тримаючи її у висячому положенні. Вона чула підбадьорливі вигуки з натовпу, що її підтримують, і, що вона не одна, і всі за неї переживають, що всі подумки, як можуть, думають про неї. І думки ці про симпатію до неї, захоплення, про бажання й надію разом із нею перемогти Маїна, про подяку й вдячність, що вона намагається допомогти жителям Нижнього рівня і багато-багато ще...

Усе це було добре, але не те, зовсім не те почуття, якого Діана зараз дуже сильно потребувала.

Вона зустрічалася поглядом із різними людьми і залежно від того, наскільки кожен із нею готовий був поділитися з нею Енергією любові - Чаша змінювала колір, стаючи яскравішою.

Вона переливалася різними відтінками бежевого і рожевого, але, переходу з вогненно-помаранчевого в червоний колір не відбулося. Метаморфози припинилися.

Маїн встав із трону і впевнено оголосив:
"Результат зрозумілий усім. Моя Чаша істини повніша,
ніж у Діани. Я виграв! Ось і все".

"Ні, не все! - дуже гучний крик змусив усіх
обернутися до головного входу в Есکورіал, - у мене не
було можливості підійти ближче. Розійдіться, дайте ж
пройти!"

До сцени протискувався між жителями міста,
що щільно стояли, молодий чоловік.

Він піднявся на сцену, став навпроти Діани і,
дивлячись прямо їй в очі, тихо сказав: "Привіт. Тільки
не втрачай свідомість, ми нещодавно бачилися, і
підморгнув. Мені треба було залишитися з Лексі та
Лотою вдома, і я трохи запізнилася".

Діана втратила дар мови. Думки, запитання,
здогадки все змішалося в голові: "Ігор? Як він тут
опинився? І, до чого тут Лексі та Лота? Коли це ми з
ним нещодавно бачилися? І чому "запізнилася"?"

Діана подумала, що від нервів і хвилювання,
вона божеволіє. У неї десь були сумніви, що це не
може бути Ігор, хоча очі бачили протилежне: "Але, тоді
хто це?" - гублячись у здогадках подумала вона.

"Я не часто кажу, це тобі, - почула Діана, - але
спершу я не могла сказати так, щоб ти почула мене,
тобто, не могла зовсім, а потім начебто й так усе було
зрозуміло. Але, раз так зараз склалися обставини, що
потрібно, а головне, тому що це так і є насправді, я

хочу сказати тобі, що ти найкраща Ма у світі, і я кохаю тебе сильно-сильно!"

Діана ледве ворухачи губами перепитала:
"Ма?!"

Але почула далі: "Я так вдячна долі, що тоді в Житомирі ти обрала саме мене. Я кохаю тебе віддано і щиро, завжди оберігатиму і захищатиму. Моє зізнання йде з глибини мого маленького, але насправді величезного серця. І я ще раз хочу сказати, що ти найкраща Ма і я дуже, дуже, дуже, дуже, нескінченно дуже люблю тебе!"

З усіх боків летіли запитання: "А хто такий Житомир? Чому хлопець говорить про себе, як про дівчину? І взагалі, він хто? Хто-небудь знає його?"

Діана, слухаючи такі щирі, душевні й сердечні слова, відчувала руками, як Чаша істини не те, щоб нагрілася, а стала гарячою, змінивши колір із вогненно-помаранчевого на пурпурово-червоний, потім на багряно-пурпуровий, а потім - на багряно-пунцовий, і, коли виявився Алізариновий червоний, - найвищий ступінь цього кольору, Чаша істини розсипалася в руках і розлетілася в повітрі пурпуровими пухирцями, які, торкаючись, огортали ніжністю, спокоєм, умиротворенням, з'являлося почуття глибокої прив'язаності до своїх близьких та захищеності. І не хотілося, щоб ці емоції зникали.

Цієї Енергії любові було так багато, що легко

вистачало на всіх!

Охорона завмерла, розуміючи, що Маїн програв.

На авансцену вийшов Сеунч, підійшов до Діетарха, без жодного опору з його боку забрав Карбовану Палицю, нагорі якої, як завжди, випромінюючи сліпучі відблиски в різні боки, перебував Алмаз-вода - символ свободи й волі, сили духу та виконання бажання.

День уже наближався до завершення, а гранд-турнір "Поединку розумів" усе не переставав дивувати своїми подіями.

Сеунч вийшов на середину авансцени і звернувся до присутніх: "Я - Головний хранитель усіх знань, відомостей і фактів, що відбулися або відбуваються в нашому місті, від імені мешканців Нижнього рівня, а також за їхньої одностайної згоди, хочу оголосити переможницю гранд-турніру "Двобоя розуму", яка в чесному змаганні своїм розумом

перемогла спритника та лукавого Маїна, - зробив паузу й продовжив, - а саме, Діану проголошено Правителькою Усього Нижнього рівня та всіх міст його! Це буде записано на Вічному папері й увійде в історію Нижнього рівня!"

Здійнявся галас і схвальна радість.

Діана не чула і не помічала всього, що відбувається навколо неї. Вона стояла нерухомо застигнувши з ошелешеним виглядом і впритул дивилася на Ігоря нічого не розуміючи.

Через галас урочистостей і веселоців радісних мешканців, вона почула: "Ма, хорош так дивитися. Ти мені в лобі проглянеш дірку. Це я, Берта. На мені фальшкостюм. Ну сама посуди, коли нам із тобою довелося важко, про кого насамперед я можу подумати? Ну, звісно, про Па. Я в його образі, а отже, ми разом: він і я, прийшли тобі на допомогу. І до речі, все, що я зараз тобі говорила на цій авансцені - ясна річ, зрозуміло, зрозуміло, правда, все так і є: ти найкраща Ма на Любому світі, - Берта задоволено примружила оченята, - і ми, - це я вже кажу і за Па, любимо тебе найбільше... Ти така уважна й турботлива до нас, ми все це бачимо, помічаємо, цінуємо й вдячні тобі. Але любимо, навіть, не за це, а тому що ти просто є у нас! І я рада, що сказала тобі зараз, тому що, коли ми повернемося додому - ти не зможеш мене зрозуміти".

Берта підійшла до Діани і по-людськи обійняла її.

Діана сумно посміхнулася: "Додому ми повернемося по-любому. Але тепер я зовсім по-іншому буду дивитися на тебе, коли ти підходиш, сідаєш поруч і мовчки дивишся на мене. Так сумно, що я і Па не розуміємо тебе в нашому Сонячному світі. Бертьонька ти наш пухнастий малюк. Для мене ти завжди будеш маленькою Булочкою. Я тебе обожнюю! І все ж шкода, що вдома, ми не зможемо базікати як зараз".

Ті, хто перебували ближче до сцени, запитали у Діани: "А ми можемо дізнатися, що за чоловік стоїть поруч із тобою? Хто він?"

Хлопець заплющив очі й миттєво звалився на підлогу, а на сцені залишився лежати фальшкостюм і Розмовний кулон. Ніхто не розумів, куди подівся той, хто був у ньому? Але, костюм заворушився і з нього вилізло маленьке біле цуценя з карамельними вушками, смугою на спинці і пензликом на хвості.

Підтягнувши лапкою ближче Розмовний кулон, він одягнув собі на шию: "Я Берта! - завзято представилася вона. - Усім привіт!"

"Це ж Берта, мій найбільший друг!" - сказала Діана, обійнявши цуценя.

Здавалося на радісах про Маїна всі забули, але він сам нагадав про себе: "Умови турніру від початку такі, що претендентом буде дитина без родичів! - в люті закричав Маїн, - ти обдурила всіх, коли відповіла: "Так і є". Турнір треба визнати недійсним!"

Діана навіть не подивившись на нього відповіла, дивлячись на всіх жителів: "Я тоді сказала правду! Зі мною немає родичів. А про собаку ніхто не питав".

На площі всі схвально закивали головою: "Так-так, правильно! Ми пам'ятаємо!"

Охорона повела Маїна.

Діана підійшла до Сеунча: "Мені потрібна тиша. Буду говорити".

Сеунч підняв Карбований Посох, а потім сильно вдарив ним об підлогу: "Тихо! Всі слухають правительку Всього Нижнього рівня і всіх міст його!"

Шум припинився, всі замовкли.

І Діана неквапливо почала звернення до жителів Нижнього рівня: "Я вдячна всім за підтримку під час змагання. Я відчувала її і впевнена, що без вашого сприяння і внутрішньої душевної допомоги

мені було б важко перемогти. Але, хочу запитати: як справжній Правитель, чи можу я розпоряджатися своїм життям і своїм становищем так, як вважатиму за потрібне мені?"

З усіх боків почулися вигуки згоди: "Звичайно! Ти наш Правитель! Говори, ми слухаємо тебе!"

"Так от, - продовжила Діана, - тут і зараз, я анулюю і припиняю назавжди проведення змагання "Поєдинку розумів".

Потім звернулася до Сеунча: "Приведіть Барча".

Охорона дуже швидко доставила його на Годакан - на Центральну площу.

Діана простягнула руку, запрошуючи його сісти на трон. Коли він увійшов і сів, Діана вимовила: "Моє волевиявлення таке: бажаю передати і передаю свою владу колишньому Правителеві - Барчу, - потім додала, звертаючись до нього, - твій народ пам'ятає, як ти правив: любив його, виявляв увагу до труднощів і прохань, надавав допомогу й захищав його, робив добро, і саме добро, спрямоване до них, поверталось у вигляді любові й поваги - до їхнього Правителя. До тебе Барч! Так продовжуй правити за законом, за совістю, за правдою!"

Усі, затамувавши подих, слухали з цікавістю й увагою.

“Але в мене буде одне бажання й одне запитання - я хочу володіти Алмаз-водою з Карбованої палиці і, що потрібно зробити для того, щоб я з Бертою повернулися додому? У свій Сонячний світ! Я знаю, що така можливість існує”, - добавила она.

"Так, - відповів Барч, - тобі відмови не буде ні в чому. Але, хоча б скажи, навіщо він тобі?"

"Я з Бертою обіцяла допомогти тим, хто свого часу допоміг нам. А Алмаз-вода володіє тією силою, за допомогою якої ми зможемо це зробити, - ніби згадуючи, вимовила Діана.

Барч підійшов до Сеунча, відокремив Алмаз-вода від карбованого Посоха і простягнув Діані: "Візьми. Ти по-праву можеш ним володіти! Не дивлячись на свій вік, що ще дитина, ти своєю ерудицією, винахідливістю і духовною зрілістю змогла досягти високого рівня свідомості та інтелекту, а потім застосувати ці знання та інтуїцію для перемоги над Маїном. Честь і хвала!"

Бертюня підняла свої оченята-гудзики на

Барча: "А ми не маленькі! Тобто, ми маленькі, але насправді великі. А розумні ми були навіть тоді, коли були маленькі", - вона так швидко скоромовкою це проговорила, що аж захекалася.

Барч запитально перевів погляд на Діану: "Не зрозумів, то ви дорослі?"

"Жартує, - відповіла вона, - подивившись на малечу, додала, - Бертюнько, ти не заплуталася в словах? Я розумію, сьогодні був важкий день" - і суворо подивилася на неї. Показуючи, що пояснення Берти було абсолютно зайвим.

До них підійшла Смарта: "Так я не зрозуміла, скільки тобі років?"

Діана знизала плечима: "Я не знаю, скільки мені років тут, у Нижньому рівні, але, насправді, у себе вдома я доросла і заміжня", - відповіла вона.

Смарта дивилася на Діану, ніби бачила її вперше: "У тебе є чоловік? Так ти зовсім доросла? Ну ти, подруго, підірвала мій мозок! А, як його ім'я?"

"Ігор, - відповіла вона. - Ми довго йшли до того, щоб бути разом. І, знаєш, що більше часу минало, то це тільки зміцнювало нашу прив'язаність одне до одного і, поступово вона перейшла в симпатію, а потім у кохання. І в день нашого весілля я була абсолютно впевнена, що ми познайомилися не випадково - це результат ланцюжка дивовижних подій і збігів. А, наша зустріч була зумовлена всім попереднім ходом

нашого життя".

Смарта оцінювально подивилася на Діану:

"Знаєш, тут, у моєму світі, вік для заміжжя - це вісімсот років і більше. Тож, тобі в нас десь так..."

"Ух ти! - не втрималася Берта, - Ма, ти маєш ідеальний вигляд! Вісімсот років - це ж самий розквіт молодості! Я тобі точно кажу! Ти так суперський вигляд маєш, бо вдома ходиш у спортзал!"

Усі від душі голосно розсміялися.

"Можливо, те, що я насправді не дитина: більше знаю, більше читала і допомогло мені виграти турнір, - сказала Діана. - Чесно кажучи, для дитини це було б нездійсненне завдання. Маїн хитрий і все наперед продумав, але він не міг передбачити, що обрана ним дитина виявиться зовсім не дитиною".

"Та годі, - усміхаючись відповіла Смарта, - не скромничай, так і скажи, що виявиться дорослим.

Підійшов Барч: "Це вже не важливо. На авансцені ж була дитина? Ну і все! Головне кінцевий результат, а результат - перемога! Переможців не судять!"

Усі почули кроки, що наближалися, - це Сеунч повернувся зі сховища: "Ось сувій із Вічного паперу, де записано всіх, кому випала нагода потрапити з Нижнього рівня на Середній".

Він узяв перо хробака Растра і дописав у сувої: "Діана - застосовувавши свої знання, інтелект, інтуїцію

та винахідливість, перемогла в чесному двобої гранд-турніру "Поєдинку Розумів" Маїна Першого, який обманом захопив владу. На знак подяки за вільне і щасливе існування, а також можливість подальшого розвитку і процвітання всього Нижнього рівня, її бажання будуть виконані".

Діана трохи схилилася до Смарты: "Чому така назва - перо хробака Растра? На вигляд, так просто плоска смуга із пластику".

"З чого? - перепитала Смарт. - Що таке пластик?"

"Не важливо", - відповіла Діана.

"Це як щільний листок із дерева білого кольору, - вирішила пояснити Берта, - але, може бути кольоровим".

Смарт погладила Бертюню, а Діані відповіла: "Черв'яка Растра спеціально вирощують: він не надто довгий і весь наче з решітки з заглибленнями. У кожній такій комірці знаходиться біле перо. Його можна акуратно витягнути, написати те, що потрібно, і повернути назад у ямку. Це нормально. Йому зовсім не зашкодить".

"Усе-таки Нижній рівень дивовижний світ! Постійно дивує і дивує", - сказала Діана.

Сеунч, закінчивши робити запис на Вічному папері, згорнув його в сувій. Взяв Карбований посох і повернув кільце, яке ділило його навпіл. Зі швидкістю

блискавки звідти вирвався промінь, чимось схожий на промінь вартового-спостерігача Сірої тіні, але набагато яскравіший, дуже нагадує вогненний меч. Він спрямував його вгору і там, куди вказав промінь, усе почало розпливатися і втрачати чіткість бачення. На небесній сфері з'явився ледве помітний коридор, який ішов угору за небесне склепіння.

"Перехід у Середній рівень відкрито, - сказав Барч. - Щоб потрапити у ваш світ, треба спочатку дістатися до Середнього, а потім, якщо вийде опинитися на Високому Повітряному рівні. Іншого шляху немає. Якою виявиться туди дорога і, як усе складеться далі, ніхто не знає. Але, з твоєю винахідливістю і здатністю швидко знаходити й ухвалювати рішення, я впевнений, що у вас усе вийде. Допомогти можу тільки тим, що коли побачиш правителя Середнього рівня, покажи йому Алмаз-вода. Він зрозуміє, що його в Маїна немає, а отже, його самого позбавили влади і покарали. Правитель знатиме, що ви відправлені мною. Його ім'я Барчин".

"Дякую", - сказала Діана, - і підійшла до
Смарти: "Будемо прощатися?"

Смарта обійняла Діану: "Так, пора. Дійсно, несподівані сюрпризи і повороти підносить життя. Знаєш, тоді на дорозі, я зупинилася просто, щоб трохи поговорити і перепочити. Але, несподівано, для себе, як виявилось, зустріла хорошого друга, вибач - подругу. А для міста Бажань - рятівника. Шкода прощатися з тобою і Бертюнею. Думаю, що ми більше не зустрінемося, - прозора сльозинка скотилася по щоці. - Не знаю, чи пам'ятатимеш ти про нас, коли повернешся додому, але в будь-якому разі, добре, що ми тоді зустрілися на дорозі. І ще, візьми фальшкостюм і Розмовний кулон. Може, знадобиться? І ще раз, дякую за допомогу моєму Світу".

Смарта взяла на руки Берту і почала гладити: "Ти справжній бігаючий позитив. А, як багато нових слів я дізналася від тебе. Мені класно було з вами! Просто вогонь, кльово, бомба бомбічна і п'ять із плюсом! - вона доторкнулася своїм носом до носика Берти, - поки що малюк, наглядай за Діаною".

Галасливо на перегонки до Берти прибігли
Лексі й Лота: "Ми тут вирішили тобі на пам'ять зробити маленькі подарунки", - і одягли на шию Бертюні кожна по тонкій нитці перлин: Лексі - жовту, а Лота - блакитну.

Лота сказала: "Якщо тобі знадобиться, щоб

навколо тебе стало дуже спекотно, потри на шиї
намисто жовтого кольору, а якщо холодно - блакитне.
Їхня сила проявиться при торканні тільки твоїх лапок.
Для всіх інших - це буде просто прикраса. І не
забувай, що темний пензлик на кінці твого хвостика -
це наш подарунок тобі на День народження!"

Берта обійняла їх: "Спасибі подружани.
Зазвичай мене просять бути тихішою і менше
говорити зайвого, але зараз у мене просто немає слів.
Я люблю вас, ви класні дівчата! Дякую вам за
допомогу і за подаруночки. Я домовляюся зі своєю
пам'яттю, і вона вас не забуде" - і Бертена ще раз їх
обійняла.

Усі зібралися біля Діани і Берти: Сеунч, Сонце,
Смарт, близнючки Мія і Ем, Лексі і Лота. Барч встав
із трону і теж підійшов до них. Вони по черзі
обійнялися. Усім було сумно й тужливо.

Біля них опустився дефенс. Відчинилися двері і
Діана з Бертою сіли в нього. Вони ще раз прощаючись
помахали всім. Тихо, зовсім не чути зачинилися двері

й дефенс просто з авансцени злетів угору. Усі жителі Нижнього рівня бачили, як дефенс влетів у коридор, навколо якого щільними колами оберталося, здійснюючи кругові рухи, повітря, і, після цього, перехід із Нижнього рівня до Середнього, згорнувшись у яскраву крапку, закрився, зникнувши на очах у всіх. Портал було закрито.

Сеунч розгорнув Вічний папір, узяв перо хробака Растра і поруч зі словами "Бажання будуть виконані", написав "Виконано".

Продовження цієї захопливої історії чекає на вас у Книзі 2 "Для малюків, які не можуть заснути. Казка. Подорож під водою. Середній рівень."

Приготуйтеся до запаморочливого занурення в незвідане! Там, за межами буденного, на вас чекає неймовірна подорож на Другий Рівень - у Водний Світ. Під його синіми просторами ховаються не тільки таємничі міста, а й створіння, чії форми перевершують найсміливішу уяву мешканців нашого Сонячного Світу.

Ви дізнаєтеся, як одна помилка Берти обернеться смертельною загрозою, і що Діана зробить, ризикуючи всім, щоб здійснити неможливе заради порятунку свого улюбленого Лабрадора.

І, звісно ж, головне: чи зможуть вони,

об'єднавши зусилля з довіреним посланцем правителя Водного Світу, Барчином - з Тадібеем, зупинити апокаліпсис, що насувається, і врятувати цілий світ від забуття?

Пориньте разом із Діаною та Берті в глибини магії та небезпеки, де кожен сплеск приховує таємницю, де магія переплітається з реальністю, і справжня дружба та безмежна мужність стають єдиним ключем до порятунку!

Якщо вам і вашому юному читачеві сподобалась ця подорож із Діаною та Бертою, короткий відгук багато б для мене значив — він допомагає іншим родинам відкрити для себе цю історію, а забирає лише хвилину.

Дякую, що читаете, і до зустрічі в "Подорож під водою. Середній рівень"!
— Анжеліка Казка